CHARLOTTE USSEL

Potecile din Kathmandu

ALCRIS

Capitolul 1

Culturile se suprapuneau în terase perfect aliniate. Fiecare centimetru pătrat de teren fusese cu grijă săpat și cultivat. Orez, iarăși orez, însă de asemenea orz și grâu. În vârful colinei, un țăran se zărea pe conturul piscului, conducând cu ajutorul unui băț un iac ce mergea cu pas lent și regulat. Soarele apunea și cerul căpăta culoarea mov.

Cecile își strânse mai bine haina de blană, pentru că aerul devenea mai rece. Privirea îi rămânea fixată pe munții superbi ale căror creste se avântau spre cerul limpede de iarnă. Acolo era Himalaya, aproape de ea. Vârfuri, de la șase la opt mii de metri, care aprindeau imaginația oamenilor dornici să le cucerească.

– Nu te mai saturi privindu-i, murmură femeia pentru sine însăși.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Gurk. Bătrânul ridică toiagul și făcu semn spre cărarea care li se deschidea în față, îndemnând-o să meargă.

– E timpul să ne întoarcem, doamnă Charent. O să se înnopteze cât de curând.

Bătrânul nepalez o luă înainte, mergând cu pași iuți și femeia aruncă o ultimă privire spre muntele sacru Machapuchare, a cărui creastă avea forma unei cozi de pește. Cu regret parcă, îl urmă pe bătrân. După cincizeci de metri, poteca se lărgi și putură să meargă unul lângă celălalt. Ea vru să deschidă discuția, să-i spună lui Gurk ce emoție trăia descoperind « acoperișul lumii », dar se răzgândi imediat. Însoțitorul, de bună seamă îi ghicise sentimentele care nu-i dădeau pace. Atâta frumusețe și liniște erau impresionante, dar nu vroia să-l facă să audă asta poate pentru a mia oară.

Ajunseră în sfârșit lângă Fiatul vechi, oprit pe drum. Șoferul deschise portiera și cei doi se instalară pe locurile din spate.

– La dispensar! lansă Gurk.

Se găseau la câtiva kilometri de Kathmandu, în regiunea Patan. Cecile ajunsese cu o zi înainte și prima ei dorință fusese să meargă să admire peisajul. Pe măsură ce mașina se apropia de capitală,

circulația devenea mai anevoioasă, din cauza țăranilor care se întorceau la casele lor.

Ajunseră pe Kanti Path, drumul principal care - traversa orașul, după care șoferul întoarse și opri mașina în piața Basatapur, nu departe de palatul regal. Într-un intrând, se ridica o casă aparent modestă.

Două uși, șase ferestre. Era domeniul doctorului Gurk.

Amfitrionul deschise ușa și se dădu la o parte s-o lase să intre, apoi traversară împreună sala de așteptare goală, pentru că era duminică, și intrară în birou. Gurk aprinse lumina înainte de a se prăvăli în fotoliul său după ce o invitase pe Cecile să se așeze. Lipite de pereți, erau multe etajere care susțineau sute de cărți. Pe birou era aruncat un stetoscop.

Gazda o contemplă pe Cecile. Femeia avea o expresie gravă.

– Ei, doamnă doctor Charent, care sunt primele impresii?

Femeia se uită în ochii cenușii ai bătrânului și schiță un zâmbet melancolic.

– Sunt fericită că mă aflu aici. Cred că o să vă fiu de folos.

Nepalezul încuviință clătinând din cap.

– De bună seamă. E foarte mult de muncă și eu nu mai pot. Fără îndoială, pentru că am îmbătrânit. Îți mulțumesc că ai venit printre noi.

Tăcu câteva clipe înainte de a relua:

– Într-o zi, să-mi povestești ce te-a făcut să vii aici, la Kathmandu. Ar fi trebuit să ai o carieră liniștită în Franța și totuși ai ales „exilul", ca să zicem așa.

– Povestea e simplă, începu femeia, gânditoare.

Gazda făcu un semn cu mâna.

– Iartă-mă te rog că sunt indiscret.

Femeia zâmbi din nou.

– Nu-i nici un mister, doctore Gurk. Vroiam să văd unde, în altă parte, ar putea să fie nevoie de mine. Parisul nu-mi mai aducea nici o satisfacție pe plan profesional. Și pe urmă, simțeam nevoia să părăsesc un loc ce-mi amintea prea multe lucruri sumbre. Atunci, am cerut să plec în Nepal.

Nu mai continuă. N-avea nici un rost să vorbească despre studiile la facultatea de medicină, întâlnirea cu Francois care se pregătea pentru chirurgie, în timp ce ea optase pentru medicină generală; într-o bună dimineață căsătoria lor la biserica din cartier, și pe urmă moartea brutală a soțului, șase luni mai târziu, într-un accident de mașină.

Toate astea erau trecutul și nu mai vroia să se gândească decât la viitor.

Cineva bătu atunci la ușă.

– Intră, spuse Gurk.

O tânără nepaleză intră în birou. Ținea de mână o fetiță de cinci ani care se precipită în brațele larg deschise ale Cecilei. Julie era copia fidelă a mamei: același păr cafeniu-roșcat, aceiași ochi limpezi cu gene lungi, același contur al gurii cu buze pline.

– Îți convine apartamentul? întrebă Gurk.

Locuința pe care i-o găsise era la câteva case depărtare. Trei camere cu vedere spre piața Basatapur, la doi pași de orașul vechi. Azi-dimineață, când se mutase acolo, fusese imediat sedusă de fațada de lemn sculptat și ferestrele cu grilaje de fier forjat. În ajun, când sosise de la Delhi cu o cursă regulată a Royal Nepal Airlines, închiriase pentru noapte, o cameră la hotelul Annapurna.

„Vin să te caut mâine dimineață“ îi spusese doctorul Gurk, cu care vorbise imediat la telefon.

La ora stabilită, o aștepta acolo, în holul hotelului, și omul îi plăcuse din prima clipă când se înclinase în fața ei urându-i bun venit. Chipul lui

reflecta bunătate și dovedea buna dispoziție caracteristică nepalezilor. O condusese să vadă dispensarul înainte de a o ajuta să se instaleze în casa pe care i-o pregătise. Toate astea se făcuseră în fugă, pentru că nou-venita abia aștepta să iasă din Kathmandu ca să vadă mai bine munții.

Juliei începeau să i se închidă ochii în timp ce-și sugea degetul, așezată pe genunchii Cecilei. Mama mângâie cu duioșie părul copilului și se ridică. Gurk se ridică la rândul lui și făcu semn spre tânăra nepaleză.

– Kali se va ocupa de voi două. Adoră copiii și va sta cu Julie cât ești la dispensar. Poți să ai toată încrederea în ea.

Cecile îi mulțumi cu un zâmbet. Era cât se poate de fericită. Primirea extrem de călduroasă de care avusese parte îi mersese drept la inimă și o liniștea. Teama firească pe care o încercase ajungând într-o țară pe care nu o cunoștea, foarte atrăgătoare dar atât de îndepărtată, atât de diferită de civilizația occidentală, dispăruse cu desăvârșire. Datorită doctorului Gurk, se simțea deja aproape ca acasă.

Cecile își luă rămas-bun de la bătrân și, luând-o pe Julie în brațe, intră în noul ei univers. O dezbrăcă pe fetiță, care era acum aproape adormită, și o puse

cu grijă în pat, apoi, începu să aranjeze lucrurile în dulap, înainte de a pregăti grijulie pe un scaun halatul alb și trusa medicală.

*

*   *

Ideea de a-și practica meseria în condiții total diferite față de cele pe care le avusese până atunci o făceau fericită. Se simțea atrasă de oamenii aceștia care păreau atât de deschiși și care aveau atâta nevoie de ajutor. La Paris, când aflase că ar putea să plece în Nepal, profitase imediat de ocazia ce i se oferise. Șeful clinicii la care lucra încercase în zadar s-o descurajeze în planurile ei, vorbindu-i despre depărtare, condițiile precare în care trebuia să-și facă meseria.

Argumentele acestea nu făcuseră altceva decât să-i întărească hotărârea. Condiții precare? Auzind acestea, ridicase din umeri. Va ști să le facă față. Depărtarea? O lua pe Julie cu ea și amândouă aveau să reconstituie celula familială la Kathmandu. Până la urmă, șeful se recunoscuse învins, felicitând-o pentru spiritul de misionară de care dădea dovadă.

– Cecile, îți doresc să ai succes. Te rog să-mi dai vești cât mai des despre cum te simți acolo. O să-ți simțim lipsa.

Într-o dimineață, se urcaseră amândouă într-un avion Air India și odată ajunse la Delhi, luaseră o cursă aeriană pentru capitala nepaleză. Pentru ea și Julie, începea o viață nouă.

*

*   *

– Mâine, la ora opt! îi spusese doctorul Gurk.

Aruncă o ultimă privire spre Julie, apoi se duse în camera ei. Se întinse în pat și răsuflă mulțumită, dar n-avu timp să mai treacă în revistă prima zi în Nepal. Călătoria o epuizase. Foarte repede, se prăbuși într-un somn fără vise.

Capitolul 2

Trecuseră mai bine de patru ore de când Cecile era la dispensar. Doctorul Gurk îi atribuise una dintre cele două săli de consultație și-i încredințase s-o ajute două infirmiere competente, care să-i fie în același timp și translatoare.

– Este mult de muncă, o prevenise cu o zi înainte.

Sala de așteptare era plină. Zeci de femei cu priviri resemnate țineau în brațe copii care aveau febră, așezate pe bănci și așteptând fără prea multe speranțe. Deschis spre lumea din afară în 1950, Nepalul avea de recuperat un imens handicap în toate domeniile, îndeosebi în igienă și medicină. În ciuda eforturilor făcute începând cu acea dată de

Organizația Mondială a Sănătății și de guvernul nepalez, mortalitatea infantilă rămânea destul de ridicată.

Cecile diagnosticase deja trei cazuri de malarie atunci când ușa care despărțea cele două cabinete de consultație se deschise. Ridică privirea și-l văzu pe doctorul Gurk făcându-i semn să-l urmeze. Imediat, doctorița le lăsă pe infirmiere să termine de bandajat piciorul unui băiețel și intră în cealaltă cameră.

O fată era așezată pe un scaun, cu o expresie de prostrație. Avea șaptesprezece, cel mult optsprezece ani. Privirea absentă nu era a unui copil. Chipul încercănat reflecta o mare oboseală.

Cecile îl întrebă cu privirea pe Gurk.

– Îți este compatrioată, spuse doctorul. A murmurat ceva mai devreme câteva cuvinte franțuzești și de asta am venit la tine. Am înțeles că un prieten a condus-o până în fața dispensarului înainte de a o abandona.

Cecile ghicise imediat despre ce era vorba. Ochii aceia goi, îi mai văzuse la spitalul Marmottan din Paris, în perioada în care făcuse stagiul, cu câțiva ani înainte. Era clar că puștoaica se droga.

– Cum o cheamă?

Gurk ridică din umeri.

– Pentru orice eventualitate, am căutat-o prin buzunare dar n-am găsit nimic. Asta nu mă surprinde. La numai câteva zile după ce ajung aici, încep să nu mai aibă bani și încep să cerșească pe stradă. De multe ori, își vând pașaportul ca să facă rost de bani pentru droguri.

Cecilei nu-i venea să creadă ce auzea.

– Doamne, e doar un copil!

Apoi se întoarse spre nepalez.

– Ce putem face? îl întrebă.

Cel întrebat ridică din umeri.

– Noi, nu putem face mare lucru. Trebuie s-o trimitem la un spital unde să urmeze o cură de dezintoxicare, dar mi-e teamă că, după ce o termină, se apucă iar de droguri dacă nu pleacă imediat de aici. Ar trebui să fie trimisă înapoi, în Franța, să fie îndepărtată de mediul ei actual. Altfel, cred că totul este pierdut.

Gurk spusese lucrurile astea cu o aparentă indiferență, însă Cecile nu se supără pe el. Era reacția unui om care, în cursul a treizeci de ani de practică, văzuse multe.

Cecile se apropie de fată și, trăgându-și un taburet, se așeză în fața ei.

– Spune-mi, cum te cheamă?

Cea întrebată o privi vinovată și răspunse încet de tot:

– Diana.

– Care ți-e numele de familie? De cât timp ești în Kathmandu?

De data asta, nici un răspuns. Diana își strânse fălcile și privirea îi deveni din nou absentă. Se blocase.

– Nu-ți face iluzii, n-o să-ți răspundă, spuse doctorul.

– Ce trebuie făcut?

– S-o trimitem cât mai repede la un serviciu specializat.

Suferința fetei o făcu pe Cecile să simtă nevoia să-i dea imediat o mână de ajutor, însă Gurk știa mai bine ca oricine ce trebuia făcut. Doctorul înțelese că trebuia să-i dea niște explicații tinerei lui colege.

– E o calamitate pentru Nepal. Vin în găști din Franța, Germania, uneori chiar din Statele Unite. Pentru ei, țara asta este un paradis al drogurilor și e drept că a fost până acum câtva timp. E adevărat că

țăranii cultivă hașișul, dar la noi este folosit ca medicament. Debarcând aici, străinii au dat lucrurile peste cap și au continuat să vină mulți, chiar dacă vânzarea drogurilor a fost interzisă printr-o decizie regală. Atunci, unii se agață de treaba asta, se grupează în comunități în condiții de promiscuitate și cumpără opiu de pe piața neagră. Alții emigrează în India, la Goa, unde trăiesc în bande pe plaje, într-o stare de zăpăceală permanentă, spre bucuria traficanților.

– Și familiile lor?

– Din când în când, mai apar mame sau tați care au fost înștiințați de ambasade. În schimb, eu cunosc un atașat al unei ambasade care organizează regulat petreceri în cursul cărora se fumează hașiș. Vezi, peștele de la cap se-mpute!

Cecile era profund tulburată de cele auzite de la confratele ei, dar nici nu se gândea să dezarmeze. Inima o împingea să intervină într-un fel sau altul.

– Doctore Gurk, te rog, trebuie să facem ceva pentru fata asta! Și repede. Nu putem s-o lăsăm așa cum e acum.

Spunând acestea, puse o mână pe umărul necunoscutei. Aceasta o privi ascultătoare apoi,

deodată, izbucni într-un hohot de plâns și se cuibări la pieptul Cecilei. Tânăra femeie o mângâie pe frunte s-o liniștească. Nu putea să mai suporte imaginea acestei copile degradate moral. Nu putea să n-o asemene cu micuța Julie, care acum trebuia să se joace cuminte împreună cu Kali, la câteva case mai departe. Diana, la fel, fusese o fată inocentă înainte de a intra în acest infern.

Vizibil impresionat de descumpănirea Cecilei, Gurk interveni:

– La ora asta e mult mai puțină lume în dispensar ca de obicei. Hai s-o ducem la spital! O s-o las pe mâna șefului secției de dezintoxicare, pe care-l cunosc de multă vreme.

Cecile îl privi recunoscătoare. Atenția de care dădea dovadă îi mergea la inimă. Bătrânul arboră și el un zâmbet binevoitor.

Doctorița o ajută pe fată să se ridice și porniră toți trei pe drumul spre spital. După o jumătate de oră, Diana se afla pe mâinile doctorului Sing, care o primi imediat în secția lui, după o examinare rapidă. De îndată ce se simți puțin mai liniștită, Cecile, urmând sfaturile doctorului Gurk, se duse la ambasada Franței. Vroia cu orice preț să cunoască identitatea bolnavei, ca să-i poată anunța familia.

Trebui să aibă răbdare vreo trei sferturi de oră până să fie primită de un tânăr atașat al amabasadei. Scopul acestei vizite nu prea-i era pe plac și, văzându-i stânjeneala, înțelese că-l deranja pe diplomat din treburile lui. Acesta se ridică atunci când tânăra femeie intră în birou și o privi cu interes, vizibil cucerit de frumusețea ei. Se îmblânzi cu totul aflând că era doctoriță.

– Suntem copleșiți… recunoscu bărbatul, ca să se scuze. Degeaba suntem cu ochii-n patru peste tot, și mai ales în agențiile de voiaj, pentru că ei continuă să ajungă aici în căutarea drogurilor. La început, am fost tentați să-i înfruntăm, dar pe urmă, n-a mai fost posibil. Am repatriat mai mulți indivizi în Franța, dar jumătate dintre ei s-au grăbit să se întoarcă. Uneori, din întâmplare, le recuperăm pașapoartele pe care le-au vândut. Am mai multe aici; dacă vrei, mergem să căutăm împreună.

Funcționarul se ridică și luă dintr-un dulap metalic un teanc de pașapoarte albastre. Erau mai bine de cincizeci. Zece minute mai târziu, Cecile găsise ce căuta. Fotografia era mai veche, însă recunoscu trăsăturile fetei. Citi datele următoare: Diana Houvion, strada Mozart, Paris.

– Fără îndoială, ea este.

Diplomatul se uită într-un registru.

– Houvion! Tatăl ei a fost înștiințat acum o săptămână. Ar trebui să nu întârzie prea mult, dac-ar fi să credem telegrama de răspuns pe care ne-a trimis-o.

Cecilia se simți ușurată să afle că Diana nu va mai avea probleme. Când femeia se ridică să plece, atașatul ambasadei o conduse până la ușă și-i oferi o carte de vizită: André Rivaud.

– Nu ezita să vii să mă vezi, dacă ai nevoie de ceva.

Cecile vârî cartea de vizită în geantă, pe urmă se întoarse la dispensar să continue consultațiile. După-amiaza se desfășură fără nici o problemă și, obosită după prima zi de muncă, se întoarse acasă. Odată ajunsă, se grăbi s-o sărute pe Julie. Aceasta îi sări de gât de cum deschise ușa.

După zece minute, în vreme ce pregătea de mâncare, tânăra femeie avu surpriza să audă sunând. Cine putea să fie? Doctorul Gurk, de bună seamă.

Se duse să deschidă și se trezi fața în față cu un necunoscut. Era un tip brunet, înalt, cu umeri largi. Avea ochii limpezi.

– Doamna Charent? întrebă cu voce gravă, într-o franceză perfectă.

Ea confirmă, clătinând din cap.

– Sunt Jean-Claude Houvion, tatăl Dianei. Abia am venit la Kathmandu.

Chipul femeii se lumină. Deschise larg ușa.

– Intrați, vă rog. Sunt foarte mulțumită să vă văd.

Nou-venitul avu o reacție de nedumerire.

– Iertați-mă că am apărut la o asemenea oră târzie, dar nu știu la ușa cui aș putea să bat.

Cecile avu o presimțire:

– Diana!

– A fugit de la spital la mai puțin de o oră după ce ați lăsat-o acolo, oftă tatăl. Din păcate, am ajuns prea târziu.

Ea își duse mâna la gură.

– Oh! Îmi pare rău.

Cecile chiar era dezolată. Fusese atât de fericită s-o ajute pe Diana să scape din situația critică în care se aflase, încât era dezamăgită la culme. Îl privi pe Jean-Claude Houvion și i se făcu milă. Părea obosit și descumpănit. Străbătuse degeaba câteva mii de kilometri și decepția lui trebuia să fie teribilă.

Tânăra femeie îi făcu semn spre un fotoliu. Pe divan, alături de mamă, Julie se juca flecărind cu păpușa ei.

– De cum am ajuns la Kathmandu, m-am dus la ambasada franceză. Mi s-a dat numele dumneavoastră și adresa spitalului, unde m-am dus imediat. Doctorul Sing a fost cel care mi-a spus că Diana le păcălise pe infirmiere și fugise de sub nasul lor.

Cecile își reproșă că nu rămăsese mai mult timp la spital, alături de Diana. Ar fi trebuit să se gândească și la o asemenea variantă, dar cel mai urgent era, în momentul de față, să aibă grijă de tatăl fugarei, care părea pierdut. În orice caz, era prea târziu să mai încerce ceva. Trebuia să aștepte până a doua zi dimineață. Numai Gurk putea să-i ajute.

– Unde stați?

– Când am ajuns la Kathmandu, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi rezerv o cameră la hotelul Annapurna. I-am cerut șoferului de taxi să-mi ducă acolo valiza, în timp ce eu m-am dus la spital.

– Și acum, ce aveți de gând să faceți?

– Nici nu mă gândesc să mă întorc în Franța fără Diana. De mâine dimineață, o să-ncep s-o caut prin

tot Nepalul, dacă trebuie. La prima oră, o să mă duc la comisariatul de poliție.

Cecile își aminti de pragmatismul lui Gurk. Ar fi fost în stare să pună pariu că Jean-Claude o să fie primit cu răceală, dar nu vru să-l descurajeze pe tatăl Dianei, și spuse:

– Puteți conta pe mine, am să vă ajut.

Îl privi atentă pe bărbatul așezat în fața ei. Se simțea bine în această ambianță familială și începea să se mai liniștească. Cu blândețe, îi puse mâna pe braț și spuse:

– O vom găsi.

Capitolul 3

A doua zi era marți. La ora opt, Cecile se afla la dispensar și deja, sala de așteptare era plină. Descoperi un început de tuberculoză la un băiat de șase ani care o privea cum îl asculta, cu o expresie resemnată. Pe urmă se ocupă de câteva de răni, mai mult sau mai puțin grave. Abia pe la prânz putu să stea de vorbă cu doctorul Gurk.

Acesta din urmă fusese pus la curent cu plecarea Dianei de către colegul lui, Sing. Văzând-o cât era de afectată de dispariția Dianei, doctorul Gurk încercă s-o consoleze. Dar, oricum, ea depășise faza critică și nu se mai văicărea. Își amintea de promisiunea pe care i-o făcuse cu o zi înainte lui Jean-Claude Houvion și, mai ales, avea încă în minte privirea

încrezătoare cu care se uitase la ea Diana în momentele de luciditate. Între ele, parcă fusese un declic și Cecile era gata să facă absolut orice ca s-o regăsească.

Îi spuse doctorului Gurk:

– Unde naiba am putea s-o căutăm?

El o domoli:

– Nu am decât niște informații disparate. Vino, o să mergem să-i facem o vizită șefului poliției. Cred că știu unde-l putem găsi la ora asta. El este cel care se ocupă în primul rând de problema drogurilor.

Comisarul Sikh dejuna ca de obicei într-un restaurant chinezesc. Cu ochii lui mici, de asiatic, îi privea curios pe Cecile și pe Gurk, care se apropiau de masa lui. Cu bețișoarele pe care le avea în mână, făcu un semn spre bolul cu supă.

– Vreți așa ceva?

Tânăra femeie făcu un semn afirmativ clătinând din cap și ospătarul le aduse imediat două boluri cu supă care mirosea foarte bine. Curioasă, fremeia luă o lingură, gustă supa și zâmbi încântată. După ce termină, începu să-i explice cum stăteau lucrurile. Bărbatul, care era inteligent, înțelese imediat.

– Ce naționalitate are?

– Franceză.

– Sunt două locuri unde se găsesc francezi, mai bine zis două comunități. Unul e la Patan, la cinci kilometri de Kathmandu. Celălalt e mai sus, la Pokhara, nu departe de Himalaya.

– Să mergem acolo!

Femeia se ridica deja, însă interlocutorul o prinse de mână s-o oprească.

– Nu așa repede!

După ce termină ce mai avea de mâncat, comisarul o privi în ochi pe Cecile.

– Nu-ți dau voie să te duci singură, pentru că lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere. De când guvernul a interzis oficial vânzarea și folosirea drogurilor, lucrurile nu s-au rezolvat întru totul, și din când în când se mai fac descinderi pe la ei. Acum, sunt neîncrezători și, când văd apărând persoane pe care nu le cunosc, devin cu ușurință agresivi.

– Dar o să fiu împreună cu tatăl Dianei!

Interlocutorul clătină din cap.

– Nu-i de-ajuns!

Sikh făcu un gest și doi bărbați care mâncau la o masă nu prea depărtată se apropiară. Le spuse ceva pe limba lor, apoi se întoarse din nou spre Cecile.

– Teng și Suwar sunt polițiști. Știu despre ce-i vorba acolo. Vă vor însoți.

Cecile îi mulțumi călduros comisarului și, urmată de cei doi polițiști, părăsi restaurantul, lăsându-l pe doctorul Gurk împreună cu Sikh. Femeia vru să facă semn după un taxi, însă Teng o opri:

– Comisarul a spus că putem folosi mașina lui.

Urcară într-un Volkswagen și șoferul, la indicația Cecilei, porni spre hotelul Annapurna. Tânăra femeie nu avu nici o problemă să-l găsească pe Jean-Claude Houvion. Stătea pe unul dintre fotoliile din holul hotelului și se ridică brusc când o văzu intrând.

Tatăl Dianei părea acum mult mai liniștit.

– Gata, plecăm? întrebă el.

Femeia îi prezentă mai întâi pe cei doi polițiști, apoi îi spuse în câteva cuvinte cum stăteau lucrurile.

– Să mergem, spuse el simplu.

*

*   *

Patan, frumosul oraș al celor „o mie de acoperișuri aurii“ era un adevărat muzeu alcătuit

din pagode și mănăstiri, având și un palat extraordinar. Însă Cecile și Jean-Claude, în această după-amiază, se gândeau la cu totul altceva.

Mașina traversă piața Durbar și ieși din oraș. După câțiva kilometri, Teng opri mașina și le arătă cu degetul o tabără de hippy. Se întindea pe o terasă aflată puțin mai jos. Erau câteva colibe și câteva autobuze vechi, transformate în dormitoare. În depărtare se contura lanțul înzăpezit al munților care culmina cu Himalaya. Temperatura era cât se poate de îngăduitoare.

– Lăsăm aici mașina și mergem mai departe pe jos, spuse Teng.

Coborâră din Volkswagen și trecură peste bariera simbolică ce fusese ridicată. Rămânând grupați, porniră spre coliba cea mai apropiată. Nu făcuseră nici o sută de pași când văzură mai mulți bărbați venind spre ei și barându-le drumul. Aveau între douăzeci și treizeci de ani. Cel care părea șeful avea barbă mare și neagră. În urechea dreaptă avea un inel. Ochii lui ca de porc îi priveau răutăcios pe Cecile și pe Jean-Claude.

– Ce căutați aici? întrebă el grosolan. E o proprietate privată.

Jean-Claude făcu un pas înainte.

– Caut o fată pe care o cheamă Diana Houvion.

Bărbosul se întoarse spre cel de lângă el și întrebă pe un ton ironic:

– Diana Houvin… știi ceva despre ea?

Rânjind, celălalt ridică ostentativ din umeri și șeful bandei se întoarse spre nou-veniți.

– Vezi, n-a ajuns pe aici. N-ai decât să pleci s-o cauți în altă parte.

Jean-Claude, stăpânindu-și cu greu furia, mai făcu un pas înainte.

– Vreau să mă asigur că așa stau lucrurile, spuse el.

Imediat, cei câțiva hippy îi înconjurară, cu expresii amenințătoare. Păreau a fi bine organizați.

– Dacă-ți spun că nu-i aici… Șterge-o!

Tatăl Dianei ar fi vrut să-i tragă una, dar reuși să se stăpânească. Fără să lase să se vadă asta, constată că cei doi polițiști ajunseseră discret în spatele grupului, gata să-i ia prin surprindere. O trase pe Cecile lângă el s-o protejeze și continuă să avanseze imperturbabil.

Cine să dea primul? Bărbosul, fără îndoială. Deodată, pumnul lui porni spre figura lui Jean-

Claude care se feri la timp și-i răspunse cu un upercut în bărbie. Imediat se stârni învălmășeală. Cei doi nepalezi care așteptau deoparte trecură la acțiune și traseră o grămadă de bastoane în dreapta și stânga. Printre agresori urmă debandadă, însă Teng reuși să pună mâna pe unul dintre tinerii francezi, care șovăise să fugă. Acesta părea îngrozit.

Bărbosul, care era pe jos, începea să se agite. Cecile îl arătă cu degetul.

– El e șeful, nu-i așa? îl întrebă pe tânărul speriat.

Băiatul se uită la cel de pe jos.

– Da, spuse el încet. Este Eric, tatuatul. El conduce comunitatea.

Îl conduseră pe puști deoparte, ca să stea de vorbă mai pe-ndelete.

– Diana Houvion? Îți spune ceva numele ăsta?

Cel întrebat încuviință clătinând din cap. La fel ca la tânăra pe care o văzuse în ajun, Cecile recunoscu stigmatele drogului: obraji supți, nas subțire, ochi tulburi.

– Unde este?

– Poate acolo… poate dincolo.

Cecile interveni din nou:

– De ce-ai dus-o ieri la dispensar?

– E greu să faci rost de… țigări cu hașiș și cei care n-au, le simt lipsa. Diana era în criză și nu mai știam ce să facem. Ne-am gândit că or să-i dea ceva la dispensar, să se liniștească.

– Știi că a fugit de la spital?

– Da, am auzit vorbindu-se despre asta, murmură el. Dar Eric e cel care știe totul.

Acesta din urmă se ridicase și se apropia rânjind. Auzise ultimele cuvinte.

– Diana… Țuști!… A plecat.

De data asta, Jean-Claude își ieși din fire. Îl prinse pe bărbos de guler și-l trase spre el.

– Te sfătuiesc să-mi spui unde e!

Eric reuși să scape și desfăcu brațele cu un gest de ignoranță. Zâmbea, dar ceilalți îi citiră ura din ochi.

– Vă spun că nu știu nimic. Duceți-vă, scotociți peste tot, n-aveți decât, dar o să vedeți că n-o s-o găsiți aici.

Însoțiți de cei doi polițiști nepalezi, tânăra femeie și însoțitorul ei începură să caute prin colibe. Spectacolul era dezolant. Tineri de ambele sexe, ghemuiți pe rogojini, parcă trăiau într-o altă lume.

Câte o țigară, răsucită ca vai de mama ei, circula din mână în mână. Unii aruncară câte o privire indiferentă spre nou-veniți înainte de a se cufunda din nou în beatitudinea care-i ducea la pierzanie.

Diana nu era acolo. Se duseră să vadă cum stăteau lucrurile și în celelalte colibe. Pe măsură ce mai vedeau câte ceva, erau consternați. Ca doctoriță, Cecile putea să aprecieze în ce situație se aflau; mulți dintre ei erau foarte afectați. Se gândi la Diana care, slavă Domnului, nu ajunsese în faza asta.

Căutarea fu în zadar. Când se întoarseră în locul de unde plecaseră, îl văzură pe Eric tatuatul, care-i aștepta cu o expresie batjocoritoare.

– Ei, sunteți mulțumiți? V-am spus că Diana nu-i aici. Haide, plecați și să nu vă mai văd.

Necăjiți, se duseră la mașină în timp ce în spatele lor răsunau hohote de râs. Soarele apunea și începea să se întunece.

– Pssst…

Apelul venea din spatele unui taluz. Cecile și Jean-Claude porniră imediat într-acolo, în timp ce Teng și Suwar le asigurau spatele. Era cineva ascuns în iarba înaltă. Îl recunoscură pe tânărul pe care-l interogaseră înainte de a trece pe la colibe.

– Au dus-o cu mașina la Pokhara, după ce a fugit de la spital. Eu am dus-o la dispensar ca să aibă cineva grjă de ea. Eric a ghicit că eu am fost acela și mi-a tras o mamă de bătaie!

Le arătă o vânătaie pe care o avea pe obraz, apoi continuă:

– Îmi place Diana. Eram buni prieteni. Dar, vă rog să nu spuneți nimănui că eu v-am informat.

Ridicându-se, tânărul o luă la fugă cu spatele aplecat, să nu fie văzut de ceilalți. Cecile și Jean-Claude se întoarseră la cei doi polițiști și plecară împreună spre Volkswagen. Teng demară.

– Pokhara e departe de aici?

Cei doi polițiști nu se grăbiră să răspundă imediat.

– Ar trebui să-l întrebațI pe comisarul Sikh, răspunse Teng cu respect în glas.

Comisarul Sikh… Era clar, nimic nu se putea face fără el. Mașina pornise pe drumul spre Kathmandu. Ajungând acasă, Cecile fu surprinsă să vadă în fața dispensarului vechiul Fiat al doctorului Gurk, cu toate că programul de consultații se terminase de mult.

Se uită la ceas, era ora opt. Se temea să nu i se fi întâmplat ceva Juliei. Urcă grăbită treptele,

îngrijorată, dar când deschise ușa apartamentului său, spectacolul care i se oferi privirii era cât se poate de liniștitor. Gurk și comisarul Sikh erau amândoi în patru labe pe covor și se jucau cu Julie, care râdea în hohote.

Cecile oftă ușurată. Cât despre cei doi bărbați, se ridicară când o văzură intrând în cameră, urmată de Jean-Claude Houvion. Sikh le aruncă amândurora o privire întrebătoare și înțelese imediat din expresiile lor cum stăteau lucrurile. Fără să-i întrebe nimic, spuse:

– Atunci, e deja la Pokhara.

Pe urmă se întoarse să se joace cu Julie, lăsând-o pe Cecile nedumerită. Jean-Claude întrebă:

– Ce se poate face acum?

Sikh răspunse fără să se întoarcă:

– Mergem s-o căutăm, bineînțeles. De data asta, vin și eu.

Cecile oftă ușurată. Bărbatul, era clar, îi inspira o mare încredere.

– Mulțumesc, comisare.

Acesta se ridică și o privi. În ochii lui citi malițiozitate.

– Ai venit de departe să ne ajuți, doamnă doctor. În felul acesta, îmi exprim recunoștința în numele concetățenilor mei.

Apoi se adresă lui Jean-Claude, folosind aceleași cuvinte ca Cecile:

– Nu-ți face griji, domnule Houvion. O vom găsi. Ne întâlnim mâine dimineață la ora zece, la aeroport. Noapte bună.

Îi făcu un semn doctorului Gurk și plecară împreună. Cecile o culcă pe Julie în camera de alături, pe urmă se întoarse în încăperea unde o aștepta Jean-Claude. Acesta îi puse o mână pe umăr.

– Mulțumesc, doamnă doctor, că ai grijă de Diana mea. Fără dumneata, aș fi fost pierdut.

Doctorița zâmbi.

– Spune-mi Cecile, și nu-mi mulțumi. Ceea ce m-a determinat să procedez așa cum am făcut-o a fost felul cum mă privea Diana în timp ce-i vorbeam. Avea încredere în mine și nu vreau să-i înșel așteptările. Voi face totul s-o regăsesc și, datorită comisarului Sikh, avem toate șansele să facem lucrul ăsta.

Bărbatul lăsă capul în jos.

– E numai din cauza mea, pentru că nu m-am ocupat suficient de ea. Adolescentă fiind, am lăsat-o prea mult timp singură…

Cecile îl opri cu un gest. Nu era momentul remușcărilor.

– Nu, Jean-Claude. Ceea ce contează nu este trecutul, ci viitorul. Ceea ce trebuie să facem acum, este să punem mâna pe ea și s-o scoatem din mediul în care a eșuat. O să vezi după aceea ce trebuie făcut.

El înțelese lecția. În momentul de față, esențial era să lupte s-o salveze pe Diana. Se ridică să plece. Fusese o zi agitată și tânăra femeie trebuia să se odihnească.

– Ai dreptate, Cecile. Trec să te iau mâine dimineață, ca să ajungem împreună la aeroport. Noapte bună.

Gazda auzi ușa închizându-se și se așeză pe un fotoliu să se gândească. N-avea nici un rost să se mintă pe sine însăși că nu se simțea atrasă de Jean-Claude. Îi plăcea fizicul lui? Fără îndoială, tatăl Dianei era un bărbat seducător, dar fusese impresionată de faptul că omul ăsta, care părea atât de puternic, atât de sigur pe el, se clătinase aflând situația fetei lui.

Capitolul 4

Cecile se trezi devreme și se ocupă de Julie. N-ar fi vrut s-o lase singură câteva zile, dar dorința de a o regăsi pe Diana era prea puternică, și în plus, știa că având-o pe Kali la dispoziție, fetița era pe mâini bune, fără să mai pună la socoteală faptul că și doctorul Gurk se dovedea un vecin atent.

Pe la zece fără un sfert, începu să pândească la fereastră. Văzu un taxi oprindu-se în fața ușii și pe Jean-Claude Houvion coborând din el. Își luă geanta în care aruncase câteva lucruri, și o mai sărută o dată pe Julie. Îi zâmbi încrezătoare lui Kali înainte de a coborî în stradă. Jean-Claude deschise ușa taxiului în care urcară amândoi.

– La aeroport!

Șoferul porni. Întorcându-se spre însoțitoarea lui, Jean-Claude întrebă:

– Ți-ai revenit după emoțiile prin care-ai trecut ieri?

Tânăra femeie zâmbi și el observă cât de frumoasă era Cecile. De când venise la Kathmandu, fusese parcă prins într-un vârtej și nu avusese timp să se uite mai atent la ea. Acum dacă era mai destins, îi remarca părul castaniu-roșcat, ochii mari, cenușii, gura cu buze cărnoase, ovalul perfect al figurii.

Constată că îl privea ironic.

– Ai terminat examinarea?

Cu un zâmbet, el se scuză.

– Cecile, iartă-mă că sunt indiscret. De când am venit aici, n-am avut timp să mă uit la tine.

Femeia se înroși; complimentul îi făcea plăcere.

– Locuind la Paris, de bună seamă că ai ocazia să întâlnești femei seducătoare! Sau ești un solitar?

– Aș minți dac-aș spune că așa stau lucrurile. Mă împiedică meseria extrem de acaparatoare.

Și, cum ea îl privea întrebătoare, preciză:

– Sunt jurnalist.

– Ceea ce înseamnă că umbli mult, nu?

– Da. Mai ales în Statele Unite și America de Sud. Acum trei luni eram la Washington, să mă ocup de alegerile prezidențiale pe care le-a câștigat Reagan.

Ea remarcă, gânditoare:

– În fond, și eu sunt ca dumneata. Am vrut să văd cum stau lucrurile prin alte părți, de asta am venit aici, în Nepal. Singura diferență este că faci frecvent asemenea exerciții, în timp ce eu cedez pentru prima oară curiozității.

– E drept, însă jurnaliștii nu fac decât să constate evenimentele, nu au timp să cunoască viața oamenilor cu care se întâlnesc. Ceea ce nu este cazul unui doctor. Când o să pleci din Nepal, o să vezi c-ai învățat mai multe decât oricine altcineva. Crede-mă, e un privilegiu.

Localnicii traversau strada. Se adăposteau de lumina soarelui sub umbrele deschise la culoare. Cecile îi privi cu o expresie amuzată.

– Dacă mă gândesc la doctorul Gurk și la comisarul Sikh, pot să trag concluzia că cei de aici sunt niște oameni foarte prietenoși.

Taxiul ajunse în fața micului aeroport; cei doi coborâră. Drumul nu durase mai mult de zece minute. Comisarul Sikh îi aștepta în fața biroului cu sigla Royal Nepal Airlines. Le întinse două bilete.

– Avionul n-o să întârzie. E un avion mic, special adăugat la traseul de Pokhara. Veniți!

Le-o luă înainte și intră cu tupeu. Un vameș încercă să-l oprească, apoi se dădu imediat înapoi văzând legitimația pe care i-o arătase.

– Ia te uită! exclamă Cecile.

Îi arătă cu degetul câțiva bivoli care se plimbau liniștiți pe pista de aterizare.

– Sunt animale sacre. Fii liniștită, de îndată ce avionul o să fie anunțat, o să auzim o sirenă care să-i alunge de acolo. În orice caz, piloții sunt foarte buni. Sunt obișnuiți cu aterizări în condiții dificile. Au fost instruiți pentru zboruri la mare înălțime de către cei de la Air Alpes.

La un moment dat, auziră un muget în timp ce un punct negru apărea pe cer. Era micul avion pe care-l așteptau. Alungați de zgomotul sirenei, bivolii plecară de pe pista de aterizare și nu după multă

vreme, pilotul făcu o aterizare impecabilă. Cei optsprezece pasageri coborâră. Le veni rândul călătorilor pentru Pokhara să urce.

– Stai lângă hublou, o sfătui Sikh pe Cecile. Când o să luăm ceva înălțime, o să ai parte de un spectacol extraordinar. Vom zbura către Annapurna. N-o să ai niciodată ocazia să vezi munții atât de aproape. Trebuie să spun că Pokhara este baza tuturor expedițiilor către Himalaya.

Pilotul nu oprise motoarele. După ce avionul se umplu, el tură motoarele și începu să ruleze pe pistă. O sută de metri de mers la turație maximă fu de-ajuns pentru decolare. Aparatul se întoarse spre vest, luând treptat altitudine. Așa cum spusese Sikh, munții cu vârfurile înzăpezite ofereau privirii extaziate a femeii un peisaj sublim. Spectacolul era grandios, mai mult decât orice și-ar fi putut închipui.

Jean-Claude se apropie și el de hublou. Umerii lor se atingeau.

– Este magnific, nu-i așa? întrebă ea.

El încuviință clătinând din cap.

– Mi-ar plăcea să mă întorc în Nepal în alte împrejurări. Este un loc pe care trebuie să-l simți și

care pare extrem de diversificat. După templele din Kathmandu și Platan, înainte de a te apropia de acoperișul lumii, în unele momente ai impresia că zbori deasupra Elveției.

Râseră amândoi, apoi chipul lui Jean-Claude deveni grav. Nu putea să uite evenimentul dramatic ce-l făcuse să ajungă în Nepal. Începu să vorbească și, de data asta, nu-l întrerupse. Îl înțelegea că simțea nevoia să vorbească.

– Când soția mea a născut, acum șaisprezece ani, nu eram acolo. Ziarul mă trimisese în pădurea amazoniană să fac un reportaj despre triburile de indieni pe cale de dispariție. Am fost înștiințat la Bogota printr-o telegramă și am luat primul avion să mă întorc la Paris, dar am ajuns prea târziu. Murise la nașterea Dianei.

– De ce tocmai Diana? Nu-i un nume prea des întâlnit pe la noi.

– Soția mea era englezoaică. I-am respectat dorința. Pe urmă, a trebuit să mă descurc singur cu bebelușul, față de care parcă mă simțeam vinovat de moartea mamei sale. Dac-aș fi fost acolo, poate lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa.

Femeia îi așeză o mână pe umăr. Amintirile astea păreau să-l bulverseze.

– Nu mai spune nimic.

– Ba da, vreau să vorbesc. Câteva femei s-au perindat pe la mine prin casă, dar nici una n-a simțit afecțiune pentru Diana mea. Se gândeau mai mult la distracție, decât să aibă grijă de un copil mic. Eu, în timpul ăsta, continuam să călătoresc prin lume, și-mi vedeam fetița doar în timpul scurtelor halte sau în timpul vacanțelor. Pe scurt, i-am neglijat educația și, mai ales, nu mi-am dat seama de nevoia ei de afecțiune. Când mi-am dat seama, era prea târziu. Începuse să se drogheze.

– Ce-ai făcut atunci?

– Am dus-o într-un loc unde să urmeze un tratament de dezintoxicare. Când a ieșit de acolo, m-am apropiat de ea, n-am mai călătorit, dar trebuia să urcăm din nou panta pe care coborâse relația noastră și asta a fost greu. Într-o bună zi, a dispărut. Căutările poliției au fost în zadar. De șase luni, pândeam cea mai neînsemnată veste. Parcă simțeam că înnebunesc. Și pe urmă, într-o zi…

– Ai primit o telegramă de la ambasada Franței din Nepal.

– Pe de o parte, eram bucuros că aveam o pistă pe care s-o urmez și, pe de altă parte, mă durea s-o știu în mâinile traficanților. Am luat primul avion și, la fel ca altădată, am ajuns prea târziu.

Femeia îl apăsă puțin mai tare umărul.

– Nu fi pesimist, Jean-Claude. Am avut timp s-o examinez pe Diana înainte de a o duce la spital, și doctorul Gurk mi-a confirmat diagnosticul. Este perfect recuperabilă.

– Cecile, aș vrea atât de mult să te cred! Mă tem însă că n-o să vrea să vină cu mine și n-aș putea să-i reproșez lucrul ăsta. Nu eu am fost acela care a abandonat-o când avea nevoie de mine?

Cecile trebui să dea dreptate raționamentului său. Își inchipui căutarea fetei, încercând să-și găsească echilibrul între un tată mai mult absent și un anturaj indiferent. Ca să se consoleze, alesese drogul!

Dar femeia rămânea optimistă. Avea o putere de luptă formidabilă, care o ajutase să răzbească după moartea lui Francois, care o lăsase s-o crească singură pe micuța Julie.

– Nimic nu este pierdut, Jean-Claude. Nu te lăsa învins! Când o s-o găsim, lasă-mă să vorbesc eu cu ea. Sunt sigură că o să reușesc s-o conving.

– Cecile, ești un înger.

Femeia pufni în râs.

– Un înger? Cu siguranță nu, dar mi-am făcut ucenicia în mijlocul nenorocirilor, al necazurilor mari, și doctorii, îngrijind trupul, învață să se apropie în egală măsură și de suflet. Diana n-are decât șaisprezece ani, totul este încă posibil. Când o să-nțeleagă că-i deschizi brațele, o să vezi că totul o să se rezolve.

Cecile tăcu și se uită pe hublou. Parcă putea să atingă munții. Deodată, femeia simți o amețeală, și văzu că nici vecinul ei de scaun nu era în apele lui.

– Este răul de munte, le spuse Sikh, așezat în spatele lor, aplecându-se printre cele două fotolii. Dar nu vă faceți griji, ajungem curând.

Încă o dată, comisarul își dăduse seama de impasul în care se aflaseră cei doi și intervenise la timp.

Nu mult după aceea, micul avion se aplecă pe patrea stângă și începu coborârea. Elegant, își reveni

când ajunse în dreptul pistei de aterizare. Trei minute mai târziu, roțile se așezau delicat pe bitum. Cecile oftă ușurată.

Își luară bagajele din cală, înainte de a porni spre construcția făcută din tablă ondulată ce folosea ca aerogară. Un vameș le controlă cu o privire distrată pașapoartele, dar își schimbă atitudinea când îl văzu pe Sikh.

– Vă așteaptă o mașină, comisare.

Polițistul făcu un gest de mulțumire și-i împinse pe Cecile și Jean-Claude afară. Îi aștepta un Land-Rover, cu motorul pornit. La volan era un polițist.

– La „Coada-de-Pește“, comandă Sikh.

Adresându-se celor doi, le explică:

– E un hotel rezervat pentru turiști. Este foarte confortabil și o să vă simțiți cât se poate de bine. Se află lângă un lac.

Drumul era croit printre rododendroni masivi atingând uneori zece metri înălțime. Primăvara, frunzele lor formau o pată roșie care se detașa pe cenușiul muntelui. Trecură printr-un parc zoologic de mai multe hectare unde văzură cerbi lopătari pătați cu puncte albe, care trăiau în libertate.

Curând, ajunseră în fața hotelului. Un portar le ieși înainte. Hotelul era înconjurat de mai multe bungalouri izolate. Nu departe, se afla un lac cu apă rece.

Intrară în clădirea din mijloc, unde un nepalez zâmbitor le ieși în întâmpinare. Îi strânse îndelung mâna lui Sikh. Acesta din urmă făcu prezentările:

– E un prieten vechi, spuse comisarul. Dacă aveți nevoie de ceva, nu șovăiți să-i cereți lui Malla. El e directorul hotelului. Vă stă la dispoziție.

Amfitrionul era scund, cu o figură mai de mongol decât Sikh. Părea foarte bine dispus, bucuros să se întâlnească, probabil după mult timp, cu comisarul.

– Fiți bineveniți la Coada-de Pește, spuse el înclinându-se. Veniți după mine, o să vă conduc la bungaloul vostru.

Sikh îl opri și-i spuse ceva la ureche. Malla se duse la biroul de la recepție și mai luă o cheie. Sikh le dădu următoarea explicație:

– Credea că sunteți soț și soție. O să vă dea două bungalouri vecine. Din fericire, hotelul este ocupat doar pe jumătate.

Greșeala hotelierului o făcu pe Cecile să se înroșească. Ca să-și ascundă stânjeneala, îl urmă imediat pe Malla. Acesta îi conduse într-o grădină frumos mirositoare și se opri nu peste mult timp în fața primului bungalou, a cărui ușă o deschise.

– Pentru dumneavoastră, doamnă Charent, spuse el într-o franceză cât se poate de bună.

Femeia intră în casă, în timp ce amfitrionul îl conducea pe Jean-Claude alături. Își dădu jos haina de blană pe care, prevăzătoare, și-o luase la Kathmandu și se întinse în pat, obosită de această călătorie. Câteva clipe mai târziu, cineva bătu la ușă. Se ridică să deschidă. Era un băiat de serviciu care-i aducea bagajul. Îi mulțumi și, ca să scape de oboseală, dădu drumul la apă caldă în cadă unde intră cu mare plăcere. Fusese afectată mai mult decât crezuse de răul de munte pe care-l avusese când venise cu avionul.

După douăzeci de minute, ieși din baie și se șterse. La douăzeci și șase de ani, era în cea mai bună formă. Avea sânii rotunzi și frumos conturați, iar șoldurile nu lăsau să se vadă că născuse un copil.

Îmbrăcă un halat de baie și se duse în cameră să se îmbrace, când cineva bătu la ușă. Auzi glasul lui Jean-Claude.

– Te invit la masă. Mor de foame!

– Mai lasă-mă cinci minute!

Deschise sacul de voiaj, scoase din el o bluză tricotată deschisă la culoare și niște pantaloni din velur fin. Se îmbrăcă în câteva clipe, își puse pe ea haina de blană, pentru că afară era frig, și deschise ușa. Jean-Claude o aștepta răbdător sub un cedru secular. I se încălzi inima când îl văzu. Se simțea atât de bine în prezența lui.

– Tocmai l-am văzut pe Malla. Ne-a promis pește prins dimineață în lac.

Directorul hotelului îi așeză la masă în fața unei ferestre mari, de unde puteau să vadă munții în toată măreția lor.

El însuși se ocupă cu servirea lor. Era încă un privilegiu pe care i-l datorau lui Sikh. Le prezentă un pește mare cu sos olandez, care ar fi putut foarte bine să fie pregătit într-un excelent restaurant din Paris. După ce terminară, ca desert, le aduse fructe.

În momentul în care se pregătea să se retragă, Cecile îl opri cu un gest.

– Unde e comisarul Sikh?

Malla ridică din umeri.

– Nu obișnuiesc să pun prea multe întrebări. Mi-a spus doar că o să vă caute după-amiază. Până atunci, puteți să vă duceți să vă plimbați pe malul lacului. Vă anunț eu când vine.

Cei doi se uitară unul la altul. Se grăbeau amândoi să pornească în căutarea Dianei, dar n-aveau altceva de făcut decât se se supună. Sikh era singurul care deținea cheile afacerii.

O luară pe un drum îngust, la capătul căruia le apăru în față lacul. Apa era ușor tulburată din când în când de câte un banc de pești.

– Asta înseamnă pacea, spuse femeia. N-am văzut niciodată natura atât de frumoasă, desăvârșită. Acum îi înțeleg pe cei care iubesc muntele și care vin până aici să încerce imposibilul.

– Ai dreptate, Cecile. Tot ce văd mă face să mă gândesc…

– La ce?

– La viața pe care am dus-o până acum. Ah! Nu pot să spun că n-am avut parte de realizări profesionale

deosebite. Am avut șansa să străbat lumea și să particip la evenimente care au bulversat-o. Dar astăzi îmi dau seama că mi-a lipsit restul. Fără îndoială, nu m-am gândit la unele lucruri mai importante. Asta m-a îndepărtat de Diana. Mă simt vinovat.

– Ești puțin vinovat, fără îndoială, dar îți mai spun o dată: situația se poate îndrepta.

Bărbatul îi puse o mână pe umăr.

– Cecile, îmi ești de mare ajutor. Mă faci să-mi recapăt optimismul.

Femeia zâmbi și, aplecându-se, luă de jos o piatră plată pe care o aruncă pe suprafața apei ricoșând de câteva ori. Jean-Claude admiră silueta zveltă a femeii. În ciuda hainei groase și bocacilor, își păstra grația. Mai aruncă o piatră, apoi se întoarse spre el.

– Vino! Hai să ne-ntoarcem.

Făcură un sfert de oră până să ajungă înapoi la hotel. Se duseră să-l caute pe Malla și intrară în clădirea din mijloc.

– Pe mine mă căutați? se auzi un glas blând.

Se întoarseră amândoi deodată. Așezat pe un fotoliu, comisarul Sikh îi privea amuzat.

– Ce-i nou?

– Informatorii mei confirmă că o mașină venind de la Kathmandu a intrat ieri noapte în tabăra hippy. Ne ducem mâine dimineață acolo.

– De ce să mai așteptăm?

– Doamnă doctor, ești prea impulsivă. Trebuie să adun niște oameni, pentru că aici sunt mai periculoși decât la Kathmandu. În plus, se înnoptează.

Îi dădură dreptate. În ciuda ușoarei decepții, simțeau că mai făcuseră un pas înainte. Nu mai aveau de așteptat decât câteva ore. La un moment dat, directorul hotelului se apropie de Sikh și-i spuse ceva la ureche. Acesta se ridică brusc și se duse în biroul lui Malla. Când se întoarse, cinci minute mai târziu, era negru de supărare.

Cecile se neliniști:

– Ce se-ntâmplă?

– Am primit un telefon de la Kathmandu. Teng mi-a spus că au descoperit cadavrul unui tânăr aproape de comunitatea hippy din Patan… E vorba de băiatul care ne-a dat ieri informații despre Diana. Șeful bandei a dispărut.

Capitolul 5

O tăcere grea urmă spuselor comisarului Sikh. Chipurile celor de față erau foarte expresive, mai ales al Cecilei. O expresie de groază îi deforma trăsăturile, și Jean-Claude înțelese că se simțea vinovată de drama despre care tocmai aflaseră. Nu ea fusese cea care, împreună cu el, pusese întrebări tânărului? Nu fusese asasinat în urma dezvăluirilor pe care le făcuse când îl găsiseră în spatele taluzului, aproape de mașină? Nu putea să uite privirea rugătoare a băiatului când le spusese, înainte de a dispărea:"Vă rog să nu spuneți nimănui că eu v-am informat."

Bineînțeles, fuseseră cât se poate de discreți, dar Eric tatuatul nu era prost. Probabil făcuse o anchetă

în rândurile celor din comunitate și bănuielile lui se îndreptaseră în primul rând asupra unui prieten al Dianei. Foarte repede, aflase cine fusese cel care o dusese la dispensar.

Deodată, Cecile avu o revelație; șeful bandei, era sigură de asta, nu putuse să fie informat despre întâlnirea lor după încăierare. Eric îi reproșase tânărului că, ducând-o pe Diana la dispensar, încălcase legile clanului. Femeia se simți ușurată. Evident, această descoperire nu putea să-l readucă la viață pe bietul băiat, dar îi era insuportabil să se gândească la faptul că fusese, chiar indirect, cauza morții lui.

Jean-Claude ghici zbuciumul interior care o măcina pe Cecile. Puse ușor mâna pe a ei ca s-o liniștească. Îi zâmbi recunoscătoare, apoi amândoi se uitară la Sikh. Comisarul, de obicei jovial și malițios, era întunecat la față ca într-o zi proastă. Ținu să-i pună în gardă:

– Oamenii ăia sunt în stare de orice, v-am spus deja. Din cauza asta le-am cerut lui Teng și lui Suwar să vă însoțească la Patan. Dacă oamenii mei n-ar fi fost acolo, ați fi putut să fiți amestecați în încăierarea aceea și lucrurile ar fi putut lua o întorsătură dramatică.

Cecile recunoscu justețea raționamentului.

– Evenimentul ăsta schimbă planurile pentru mâine, adăugă Sikh. Nu ne trebuie doar câțiva oameni, ci o armată… sau… cam așa ceva. Ca să controlăm pe acolo, va trebui să ne organizăm serios, dacă vrem să avem șanse de reușită.

Se ridică și se duse la telefon. Îl auziră dând ordine scurte interlocutorului său. Când se întoarse să se așeze lângă ei, părea mai destins.

– S-a rezolvat, o să ni se dea oameni. Trec să vă iau mâine dimineață. Să fiți gata la opt.

Plecă imediat, lăsându-i singuri.

– Atâta ură, murmură Cecile, este greu de imaginat! Cum pot tinerii ăia să ajungă să comită crime? Ce s-a întâmplat la Patan este groaznic, revoltător.

– Mă cutremur…

– Pentru Diana? Oh! Nu , nu spune asta. Nu vor îndrăzni… Jean Claude, te rog, nu-ți vârî ideea asta în cap.

– Fără îndoială, ai dreptate, Cecile, dar e greu. Să știu că Diana este atât de aproape și să nu mă gândesc la ea… este insuportabil. De ce n-o lasă să plece? Nu înțeleg oare că dacă i-ar da drumul, poliția nu și-ar mai vârî nasul în treburile lor?

– Uiți cu cine ai de-a face. Sunt nebuni, sau mai degrabă bolnavi. Și șeful lor este deosebit de periculos. Conduce ca un despot. În ochii lui, nu avem dreptul să ne atingem de clanul său. Pentru el, Diana nu aparține familiei din care se trage, ci celei care a adoptat-o.

Îl văzu pe Jean-Claude pierzându-și calmul și strângându-și pumnii.

– Ar fi mai bine ca Eric să nu ajungă în mâinile mele!

– Jean-Claude, nu-i treaba ta! Jură-mi c-o să știi să te stăpânești.

– O să fac tot posibilul, dar o să fie foarte greu să-l iert.

Barmanul le aduse două pahare cu whisky. Cecile își înmuie buzele în paharul ei. Băutura tare îi făcu bine. Deodată, îi veni ideea să audă glasul Juliei și se duse să dea un telefon. Glasul proaspăt al copilului o făcu să-și vină în fire, ca și cum ar fi spălat toate ororile pe care abia le auzise. Și pe urmă, era liniștită pentru că fata ei era pe mâini bune, sub supravegherea vigilentă a doctorului Gurk.

Când se întoarse, directorul hotelului îi invită să meargă la masă. Se duseră în sala de mese. Femeia încercă să-l distreze pe Jen-Claude, care părea morocănos, și reuși să-l facă să zâmbească povestindu-i incidentele ce-i jalonaseră viața de studentă la medicină. Așezați la o masă vecină, o pereche de turiști englezi vorbea tare despre marșul forțat de a doua zi până la Naudana, de unde priveliștea spre Annapurna era extraordinară.

Deodată, ciuliră urechile, pentru că vecinii lor vorbeau despre incidentul ale cărui victime fuseseră în după-amiaza aceea. Descrierea pe care o făceau omului care-i agresase le aducea aminte de ceva. Fără să se înțeleagă între ei, se ridicară în același timp și se apropiară de masa vecină. Bărbatul, un tip de vreo cincizeci de ani, cu o mustață rusească, se ridică văzându-i apropiindu-se și se prezentă ceremonios:

– James Kingstone. Iat-o pe soția mea, Ursula.

– Iertați-ne că procedăm în felul ăsta dar ceea ce spuneați ne interesează cât se poate de mult, explică Cecile, încurcată. Puteți să repetați ce ați spus?

Înainte de a răspunde la întrebare, Kingston luă două scaune de la o masă de alături, pe urmă, după ce-i rugă să se așeze, comandă chelnerului o sticlă de șampanie.

– În după-amiaza asta ni s-a întâmplat o aventură teribilă, spuse Ursula. Ne plimbam pe drumul care duce de la Kathmandu la Pokhara când am văzut un tânăr care făcea autostopul. Nu un băștinaș, ci un alb, preciză ea.

Kingston continuă povestea:

– Bineînțeles, am oprit imediat. Atunci, jigodia a scos un revolver și a amenințat-o pe Ursula, comandându-ne să coborâm din mașină. N-am avut de ales și a trebuit să ne supunem. El s-a urcat la volan și a dispărut. Am fost nevoiți să așteptăm aproape două ore pe marginea drumului până când șoferul unui camion care transporta orez a acceptat să ne aducă aici!

– Dar cel care v-a luat mașina? insistă Cecile. N-am auzit prea bine descrierea pe care i-ați făcut-o mai devreme… Puteți să mai spuneți o dată?

– Tânăr, vreo treizeci de ani, cu barbă mare și neagră.

– Și un inel în urechea dreaptă?

– Exact. Îl cunoașteți?

– Să zicem că da. Și noi îl căutăm.

Jean-Claude își dădu seama că englezul era foarte curios, dar educația perfectă îl împiedica să pună întrebări. Având încredere în el, tatăl Dianei le spuse motivul prezenței lor la Pokhara.

– Fir-ar să fie! făcu englezul.

Aruncă imediat o privire spre soția lui, ca și cum i-ar fi cerut aprobarea, apoi se adresă celor doi francezi cu o voce liniștită:

– Cred că eu și Ursula vom mai amâna câteva zile călătoria spre Naudana. Am fi încântați dacă v-am putea da o mână de ajutor.

Propunerea era făcută prea din toată inima ca să poată fi refuzată. Rămânea să-i spună lui Sikh de prezența lui Eric tatuatul la Pokhara, prezență care, de bună seamă, făcea situația și mai delicată.

Jean-Claude dispăru deodată; când se întoarse, era abătut.

– N-am putut să-l găsesc pe Sikh la telefon. Nu e la comisariat.

Cecile nu putea să se recunoască învinsă.

– Pokhara nu-i un oraș mare. Ce-ar fi să mergem să-l căutăm?

– Bună idee.

Chiar de când veniseră, Malla le pusese Land Roverul la dispoziție, ca să se poată duce în oraș când vroiau. Zis și făcut! Jean-Claude se urcă la volan, în timp ce Cecile se instală alături iar cei doi englezi, în spate. Șoferul porni motorul, băgă în viteză și mașina începu să coboare drumul în pantă. Accidentul se produse la primul viraj. Deodată, pasagerii din Land Rover îl văzură pe tatăl Dianei încercând disperat să redreseze mașina care prinsese viteză și degeaba se crampona de volan, apăsa pe pedala de frână, vehiculul continua să meargă înainte, nevrând să se oprească. Șoferul urlă:

– Țineți-vă bine!

În același timp, își aruncă brațul drept lateral, înconjurând umerii Cecilei și lipind-o de el, trupul lui formând un paravan care să încerce să amortizeze șocul inevitabil. În partea de jos a virajului, se găsea o perdea de mesteceni, apoi o prăpastie.

Totul se petrecu foarte repede. Mașina lovi din plin copacii, și primii fură smulși din rădăcină. Ca prin minune, cei care urmară fuseră pe post de amortizor și împiedicară căderea. Timp de două-trei minute, nimeni nu spuse nimic. Pe urmă se auzi glasul liniștit al lui James Kingston:

– Ia te uită! Am impresia că n-o să mergem mai departe!

Cecile se eliberă cu greutate. Deodată, scoase un țipăt. Cu capul pe volan, Jean-Claude parcă dormea. Femeia simți că avea pe mâini un lichid lipicios: sânge!

Kingston se ridicase deja pe bancheta din spate; se apropie de Jean-Claude să-l examineze și văzu că începea să miște. Englezul aprinse o lanternă de buzunar pe care o găsi într-o sacoșă și o îndreptă spre chipul lui. O liniști imediat pe Cecile:

– Nu-i nimic grav. Doar o tăietură pe frunte. S-a lovit cu capul de parbriz și un ciob la tăiat.

La Coada-de-Pește, deja, se organizau ajutoarele. Șocul se auzise la două sute de metri distanță. Personalul hotelului, cu Malla în frunte, se grăbea să ajungă la locul accidentului. Îl scoaseră din mașină

pe Jean-Claude, care își revenea greu, și îi tamponară delicat tăietura cu apă. Pe urmă îl duseră la hotel, unde îl așezară pe un fotoliu. Malla se duse să caute o trusă de prim-ajutor. După ce dezinfectă rana, îi aplică un pansament.

Jean-Claude încercă să zâmbească, aflat încă sub efectul șocului.

– Un whisky mi-ar face foarte bine…

Malla se grăbi să plece și se întoase imediat cu un pahar plin, pe care tatăl Dianei îl bău dintr-o sorbitură. Revigorat, rănitul se uită în jurul lui și o văzu pe Cecile care-l privea îngrijorată.

– Ești rănită?

– Nu, n-am nimic; fără îndoială, mi-ai salvat viața. Dar tu, cum te simți?

– Acum mi-am revenit complet în fire. Când s-a întâmplat accidentul, am fost proiectat în față și m-am lovit cu capul de ceva. Pe urmă, mi-am pierdut cunoștința.

Își duse mâna la frunte și dădu peste pansament.

– Uf! O să-mi rămână o amintire din pățania asta. Sunt pedepsit pentru stângăcia de care am dat dovadă.

Se auzi un glas în spatele lor:

– A fost un atentat!

Toți se întoarseră: comisarul Sikh era la ușa barului. Apăruse ca un diavol dintr-o cutie și se uita la ei, cu ochii mijiți și un zâmbet sardonic. Hotărât lucru, omul ăsta se pricepea să apară ca prin minune acolo unde era nevoie de el.

– A fost un atentat, repetă el. Bara de direcție a fost tăiată și nu mai avea ulei de frână.

Cecile fu năucită. Cine să încerce să-i omoare? Deodată, își aminti cele spuse de cei doi Kingston și de omorârea tânărului de la Patan.

– Eric tatuatul! A venit la Pokhara, îi spuse lui Sikh. A furat mașina lui…

– Știu, spuse comisarul. Am găsit-o nu departe de tabăra hippy. Domnule Kingston, acum vă stă la dispoziție. Un spion pe care-l avem infiltrat în comunitate ne-a semnalat întoarcerea lui la căderea serii. De altfel, mă așteptam să apară pe aici câtă vreme e căutat la Patan și la Kathmandu. Acolo, situația devenea periculoasă pentru el. Am pus pe cineva să supravegheze aeroportul, dar nu mi-am închipuit că avea să facă autostopul.

Își reproșa că nu fusese suficient de vigilent.

Un bărbat întră în încăpere. Sikh îl prezentă:

– Doctorul Misha.

Acesta scoase pansamentul de pe fruntea lui Jean-Claude, ca să examineze rana cu atenție.

– Tăietura n-a ajuns la os. Or să fie de ajuns două-trei copci.

După zece minute, mica intervenție era terminată. Într-un colț, James Kingston și soția lui se ocupau de sticla cu scotch. Cecile se apropie de Jean-Claude.

– M-am temut pentru tine… murmură femeia. Pentru câteva secunde, am crezut că ai murit.

– Asta te-ar fi făcut să suferi? întrebă ironic rănitul.

– Nu-mi place deloc violența, indiferent de unde vine, mai ales dacă victima este o persoană la care țin. Și tu nu-mi ești indiferent.

O privi în ochi; expresia lui sceptică se risipise. Parcă nu înțelesese de la început cât era de bulversată femeia de lângă el.

– Cecile…

Ea îl opri cu un gest.

– Nu, Jean-Claude, să nu crezi că, din cauza împrejurărilor în care ne aflăm, m-am îndrăgostit de

tine. Țin la tine pentru că sunt foarte sensibilă la drama pe care o trăiești, care mă face să particip alături de tine la căutările acestea.

– Înțeleg, spuse el laconic.

– Îți pare rău?

– Cecile, nu te mai gândi la asta. Sunt prea impresionat de prezența ta în aceste clipe dificile. Fără tine, aș fi pierdut. Mi-ai deschis toate porțile și-ți sunt cât se poate de recunoscător.

O atinse pe mână; ea nu se retrase. Femeia încercă să zâmbească, dar nu reuși s-o facă din toată inima.

– Nu-mi mulțumi prea repede, suntem departe de a ne fi îndeplinit obiectivul pe care ni l-am propus. N-o să fiu mulțumită decât în ziua în care o să vă văd pe amândoi îmbarcați într-un avion cu destinația Paris, când povestea asta n-o să mai fie decât o amintire urâtă.

James și Ursula Kingston plecaseră în vârful picioarelor, ca să-i lase liniștiți. Cei doi rămăseseră singuri în bar. Jean-Claude se ridică.

– Vino, te conduc la bungaloul tău. Trebuie să fii epuizată.

– Ai dreptate, o să mă odihnesc.

Cecile rostise cuvintele încet. Se ridică la rândul ei și, părăsind clădirea centrală, ieșiră amândoi în parc. Aerul era rece și uscat; o miriadă de stele străluceau pe cer. Ziua de mâine avea să fie frumoasă, făcută pentru călătorii, și Cecile se gândi la cei doi Kingston, care renunțaseră la plimbarea lor ca să le dea o mână de ajutor…

Le trebuiră cinci minute să ajungă la bungaloul unde stătea Cecile. În momentul în care se pregătea să plece, femeia se aplecă spre însoțitorul ei și-l sărută repede pe obraz.

– Pe mâine, spuse, lăsându-l fără grai.

Bărbatul rămase așa câteva minute după care, cu pași mici, porni pe drumul spre casa lui.

Capitolul 6

Întinzându-se în pat, Cecile era profund tulburată. Sărutul pe care i-l dăduse lui Jean-Claude era de vină, fără îndoială. Ce-o împinsese să facă asta? Dorința de a-l liniști, de a consola un tată crucificat? Era prea sinceră față de ea însăși ca să accepte o asemenea explicație. Teama pe care o încercase când îl văzuse pe tatăl Dianei prăbușit peste volan, după accident, era dovada.

Ce-o atrăsese la Jean-Claude? Umerii largi de luptător? Nu, era altceva. Din prima clipă îl găsise fermecător, fusese sensibilă la atitudinea lui disperată, care era în dezacord cu înfățișarea virilă. Colosul avea picioare de lut; asta îi plăcuse. O îngrozeau bărbații care se bazau pe lucruri certe,

care știau totul dinainte. Nu era cazul lui Jean-Claude, era absolut sigură de asta.

Deodată, se trezi că vroia să știe mai mult. Despre ea și despre bărbatul la care se gândea de câteva zile. Șovăi o clipă, reținută de un reflex de pudoare, neliniștită de ce-avea să creadă el. Pe urmă, se hotărî. Era o femeie liberă care nu trebuia să dea socoteală nimănui și obișnuia să-și asume toate responsabilitățile.

Se ridică din pat, îmbrăcă din nou rochia pe care tocmai o dăduse jos, își puse haina de blană pe umeri, deschise ușa și se afundă în întuneric. Bungaloul unde stătea Jean-Claude nu era departe, doar la câțiva pași.

Bătu la ușă și el deschise imediat, ca și cum ar fi așteptat-o. Se priviră câteva clipe, apoi el o luă în brațe.

– Speram să vii, murmură atingând-o cu buzele pe tâmplă.

Femeia nu răspunse, savurând mângâierea. Încet, gura lui alunecă spre gura Cecilei pentru un sărut adevărat. Doar veioza de pe noptieră lumina încăperea. O ajută să-și scoată haina de blană. Ea se

duse la noptieră unde stinse lumina, apoi își descheie rochia. Când fu dezbrăcată, el o luă în brațe…

*
*   *

Când bărbatul se trezi la mijlocul nopții, Cecile plecase. Se sculase fără zgomot și se dusese la bungaloul ei, unde vroia să-și găsească somnul. Îi părea rău de avântul care o dusese la Jean-Claude? Răspunsul era, nu. Ba dimpotrivă, se simțea foarte bine.

Problema era alta. Era sau nu îndrăgostită de bărbatul acesta? Nu cedase unui sentiment de milă, influențată de drama pe care o trăia? Înlătură imediat această ipoteză. Dacă se hotărâse să i se dăruiască, era pentru că Jean-Claude o atrăgea. Fericirea pe care o cunoscuse în brațele lui nu se datora dispariției Dianei. Elanul care o purtase spre el era pur sentimental.

Era târziu când reuși să adoarmă.

Portarul hotelului o trezi pe la șapte și i se păru că nu se odihnise decât câteva clipe. Atunci își aduse

aminte că aveau întâlnire la ora opt și se grăbi să facă un duș, apoi să se îmbrace.

Auzi o bătaie în ușă; un chelner îi aducea micul dejun, pe care-l servi în fața ferestrei, ale cărei perdele le dăduse la o parte. Priveliștea era magnifică. În fața ei se ridica blocul impresionant de stâncă Machapuchare și, în depărtare, putea să vadă Annapurna. Râse în sinea ei aducându-și aminte că, în timpul unui sejur la Grenoble, simțise parcă o apăsare văzându-se înconjurată de munți! Aici, peisajul era mult mai impresionant, dar, curios lucru, nu mai avea acea impresie neplăcută. Ba dimpotrivă, se simțea cuprinsă de o liniște binefăcătoare. Niciodată nu se simțise atât de destinsă.

Își termină cafeaua neagră, ronțăi o felie de pâne prăjită cu unt, apoi ieși afară. Se temea să-l întâlnească pe Jean-Claude după ce-l abandonase noaptea trecută.

Dar se liniști imediat. Privirea pe care i-o aruncă atunci când îl întâlni în fața peronului hotelului nu era aceea a unui mascul triumfător, satisfăcut de realizarea lui.

O întâmpină cu un zâmbet și-i sărută mâna. Imediat, ea îi vorbi despre Diana:

– Jean-Claude, ne apropiem de țintă. Cât de curând, îți vei recupera fata.

Auzind aceste cuvinte, el se întunecă la față.

– Să dea domnul să fie adevărat ce spui! Am avut deja atâtea decepții!

În sinea ei, era amuzată să-l vadă purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Pudoare? E drept, totul fusese atât de spontan. Nici unul nici celălalt nu analizaseră elanul acela irezistibil; rămâneau încă în defensivă.

Se uită la Jean-Claude, îi plăcu bărbia voluntară, ochii limpezi și, mai puțin ca oricând, nu-i păru rău de ceea ce făcuse. După aceea, femeia preferă să lase ochii în jos. În primul rând, nu vroia să-i citească în privire admirația pe care o simțea pentru el. Prefera să-i lase impresia unei femei fără complexe, pentru care noaptea lor nebună nu fusese decât un accident.

– Hello!

Kingston venea spre ei. Sosirea noului lor prieten îi încurajă.

Auziră zgomotul unei mașini ce se apropia încet-încet de ei; era un Jeep care opri în fața lor. Sikh era și el punctual.

Comisarul se dădu jos din mașină și veni la ei, zâmbitor:

– Oamenii mei sunt pe drum către tabăra hippy. O să-i întâlnim repede.

O invită pe Cecile să se instaleze lângă șofer, el urcând în spate împreună cu Jean-Claude și Kingston. Mașina porni din nou. Trecură pe lângă locul unde se întâmplase accidentul care ar fi putut să-i coste viața. Land Roverul era tot acolo, răsturnat între copaci. În plină zi, spectacolul era și mai impresionant. Cecile se cutremură aducându-și aminte ce se-ntâmplase. Fuseseră cât pe ce…

O luară în direcția taberelor tibetane care se găseau la nord de Pokhara; acolo trăiau refugiații alungați de trupele din China populară. Hippyoții se instalaseră la câțiva kilometri distanță. Atmosfera era perfect limpede și văzură de departe corturile mari ce fuseseră ridicate în vale, chiar la poalele muntelui.

Ajunseră convoiul și, când fură la vreo cinci sute de metri de tabără, Sikh ordonă șoferului să treacă în fața camioanelor, apoi opri coloana. Imediat, circa treizeci de polițiști săriră jos din camioane și se îndreptară spre corturi. Comisarul îi așteptă să se

îndepărteze destul, apoi îl bătu pe umăr pe șofer. Acesta puse Jeepul în mișcare și pătrunseră în tabără.

Intrară în cortul cel mai apropiat. Gol, la fel ca toate celelalte. Pe măsură ce procesiunea lor avansa, chipurile Cecilei și al lui Jean-Claude se întunecară. Cât despre Sikh, el făcea eforturi să nu-și trădeze proasta dispoziție. Pierzându-și sângele rece, ridica furios ușile de pânză, fără să-și facă iluzii.

Se întâlniră din nou la intrarea în tabără.

– Nu au plecat de mult! spuse comisarul. Fără îndoială, asta s-a întâmplat astă-noapte. Cineva trebuie să-i fi avertizat de venirea noastră.

Cecile nu era deloc mulțumită de explicația asta.

– Dar până la urmă, nu s-au topit în mijlocul naturii! Câți erau?

– Vreo cincizeci, probabil.

– N-or să fie greu de găsit.

– Eric tatuatul trebuie să fi dat alerta. A înțeles că ne-ar fi ușor să încercuim tabăra și a dus toată lumea într-un loc unde ar putea să se apere mai ușor.

– Dar unde?

Sikh făcu un gest vag arătând spre munte.

– Nu-i văd ducându-se spre Kathmandu; ar fi prinși imediat. Nu, trebuie să fi început să se cațăre.

Comisarul își chemă un om și-i spuse ceva în nepaleză. Polițistul își luă o echipă de câțiva oameni și porni spre contraforturile din Machapuchare.

– Printre ei, trebuie să mai fie și unii care or să rămână în urmă. Cu siguranță, o să dăm peste câțiva.

Îi rugă să urce din nou în Jeep.

– Nu mai avem nimic de făcut aici. Ar fi mai bine să ne întoarcem la comisariat.

Cecile urcă în mașină, de data asta în spate, lângă Jean-Claude. Simțea că tatăl Dianei avea nevoie de cineva care să-l liniștească. Cu blândețe, îi cuprinse o mână în palme.

– Curaj, Jean-Claude. Nu este totul pierdut.

– Sunt niște diavoli, murmură el clătinând din cap.

Kingstone îl bătu pe umăr.

– Haide, domnule Houvion, nu-ți pierde speranța. Comisarul îmi face impresia că știe ce face. Până la urmă o să-i prindă.

Când se instalară în sala mare de la comisariat, nu avură mult timp de așteptat. După două ore, polițiștii care plecaseră în urmărire pe munte se

întoarseră. Îi împingeau în față pe doi tineri, un bărbat și o femeie care păreau epuizați. Imediat, Sikh începu să-i interogheze. După câteva minute, lucrurile se lămuriră.

– Eric tatuatul a venit ieri și a hotărât să plece toți în timpul nopții. S-au dus să se refugieze într-un pho.

Cum Cecile părea să nu înțeleagă, el explică:

– Sunt niște adăposturi pe care șerpașii le construiesc la înălțime și pe care le folosesc în timpul escaladelor. Nu ne mai rămâne decât un lucru de făcut: să mergem pe același drum și să-i scoatem de acolo. Dar trebuie să acționăm cu prudență, pentru că se pare că Eric e nebun și în plus, e înarmat.

– Diana?

Sikh îi adresă o privire liniștitoare lui Jean-Claude:

– Nu vă faceți griji, este și ea. Cei doi mi-au confirmat lucrul ăsta.

Nu avu curajul să repete tot ce spuseseră cei doi tineri. Eric le ținuse un discurs în cursul căruia se lăudase cu crima de la Patan; o amenințase pe Diana, afirmând că trebuia să se treacă peste

cadavrul lui ca s-o elibereze. Pe urmă, fără să țină seama de condiția fizică lamentabilă a oamenilor lui, le dăduse ordinul să-l urmeze în munți. Era bine să nu-l mai neliniștească în plus pe Jean-Claude. O să fie timpul să-i spună asta când or să ajungă lângă pho.

– Ce mai așteptăm? întrebă Jean-Claude.

– Întotdeauna trebuie să fii prevăzător pe munte, răspunse comisarul. Nu poți să te aventurezi fără o pregătire prealabilă. Ne trebuie un echipament special, niște ghizi. Poate va trebui să facem un popas în timpul căutărilor noastre. Trebuie să luăm totul înainte de a pleca.

Se uită la ceas.

– E ora zece. Să zicem c-o să începem urcarea la prânz.

Văzu decepția din ochii Cecilei și adăugă:

– Credeți-mă, doamnă doctor, e mai bine să fim prudenți.

Îi conduse la Coada-de-Pește. Malla avu grijă de ei, așezându-i să mănânce afară, pe terasa hotelului, atât de minunată era vremea. Mâncară fără poftă, neluând în seamă panorama somptuoasă ce li se oferea privirii.

– Jean-Claude, dragul meu, sunt fericită că sunt lângă tine.

Rostise cuvintele acestea cât se poate de firesc. Nu-i părea rău deloc. Noul eșec îl impresionase profund și își dădea seama ce zbatere trebuia să fie în sufletul bărbatului așezat lângă ea. Auzind cuvintele acestea, el se mai liniști. Amândoi, în același timp, amintindu-și de îmbrățișările lor, se uitară unul la altul, cu subînțeles.

– Cecile, vroiam să-ți spun…

Femeia îl opri:

– Nu, Jean-Claude. Știu să citesc în ochii tăi.

Capitolul 7

– Adunătură de leneși, grăbiți-vă, altfel, or să ne prindă cât de curând! Haide, un pic mai repede, ce naiba! Aproape am ajuns.

Eric tatuatul era furios, privind mica trupă ce se întindea pe cărarea pe care, de bine de rău, se chinuiau s-o urce. Panta devenea abruptă. Își dădu seama că făcuse o greșeală vrând să-i ducă pe toți spre refugiu: ar fi trebuit să se mulțumească doar cu cei care erau în stare să facă asta. Din orgoliu, voise să respecte până la capăt legile clanului. Pentru el, era un simbol.

Nu fusese el cel care întemeiase, cu trei ani înainte, comunitatea din Patan? Știuse să fie totdeauna un șef incontestabil. În mintea lui

bolnavă, orice amestec al lumii exterioare era de nesuportat și nebunia lui îl condusese până la crimă. Fără să șovăiască, înfipsese cuțitul în pieptul băiatului care îndrăznise să nu-i asculte ordinele și o condusese pe Diana la dispensar. Îl ura cu atât mai mult cu cât și el ținea la fată. Când coborâse din avion, cu câteva luni înainte, ea începuse să caute o comunitate, și câțiva prieteni îi recomandaseră să se ducă la Patan. Încă de când venise, Eric o primise în cercul restrâns al celor care gravitau în jurul lui, așa încât văzuse roșu în fața ochilor aflând că Diana părăsise tabăra.

Blondă și plăpândă, Diana se ținea aproape de el în timp ce-și apostrofa tovarășii întârziați. Îl privea, în același timp pasivă și temătoare. Bunăvoința cu care o trata tatuatul n-o încânta deloc și, mai ales, îl ura pentru că o luase cu forța din spitalul unde întrevăzuse timp de câteva ceasuri salvarea. Cu regret, își aminti de frumoasa brunetă care stătuse de vorbă cu ea în sala de consultații de la dispensar, de elanul care, deodată, o împinsese spre ea.

În momentul acela, orizontul se luminase brusc. Crezuse că putea să scape, să plece de aici, unde n-ar fi trebuit să vină niciodată, să-și regăsească tatăl.

Dar trebuise ca Eric însuși să vină după ea la spital și s-o ia cu forța ca s-o ducă în tabără! În timp ce se odihnea în camera în care-i fusese repartizată, apăruse el, cu o expresie furioasă. Deschizând dulapul, îi scosese hainele pe care i le aruncase pe pat.

– Îmbracă-te repede!

Slăbită, neputând să-i opună nici o rezistență, plecaseră împreună, cu un taxi care-i dusese la Patan. În aceeași seară, Eric o obligase să urce într-o mașină condusă de unul dintre apropiații lui și se trezise la Pokhara.

A doua zi, tatuatul venise și el. Imediat după ce sosise, dăduse ordinul să înceapă această escaladare nebunească.

Cincizeci de oameni plecaseră din tabără în cursul nopții. La ora prânzului, nu mai erau decât vreo zece. Lui Eric nu-i păsa. Dacă trebuia să reziste unui asediu, era mai bine să aibă cu el doar oameni valizi, gata să-i dea o mână de ajutor, decât să aibă trândavi care să-l încurce!

Obosită de mers, Diana se așeză pe o piatră.

– Nu mai pot, murmură. Aș vrea să mă odihnesc.

Eric îi aruncă o privire răutăcioasă. Nu era prea răbdător din fire.

– Nici vorbă să ne oprim aici. Nu avem decât câteva ore avans față de cei care ne urmăresc. Hai, ridică-te! În orice caz, nu mai e departe până unde trebuie să ajungem!

Îi arătă cu degetul un refugiu aflat la vreo cinci sute de metri de acolo, cu pereți din piatră. Acoperișul era de lemn. Cinci sute de metri... Pentru Diana, să facă drumul ăsta era peste puterile ei. Totuși, nu se îndoia că Eric n-ar șovăi s-o repeadă dacă nu se supunea. Atunci, se ridică și-l urmă pe tatuat împreună cu cei care putuseră să ajungă până acolo. Le mai trebui încă o oră până la pho. Când ajunseră acolo, se prăbușiră toți deodată la pământ.

Eric trasă fiecăruia sarcinile. Doi dintre ei se duseră să ia apă de la un izvor aflat pe acolo, în timp ce două fete scoaseră proviziile pe care le îngrămădiseră în saci înainte de a pleca, și pregătiră de mâncare. În timpul ăsta, Eric se instalase în fața ferestrei ale cărei obloane le dăduse la o parte ca să vadă cu binoclul dacă mai jos se întâmpla ceva. Prins de centură, avea un pistol.

Exploră îndelung împrejurimile, satisfăcut de ceea ce vedea. Nu văzuse nici o mișcare suspectă și avea deci o oră sau două pentru odihnă. Eric nu-și

făcea iluzii de pomană; cei care-l urmăreau aveau să-l găsească, pentru că le trasase drumul cu o sumedenie dintre ai lui. Înfruntarea era inevitabilă, și până la urmă chiar își dorea acest lucru, atât îi ura pe cei care plecaseră în căutarea lui. Știa că era pierdut, că nu mai putea să plece niciodată de acolo. Așa încât…

*

* *

În vale, coloana condusă de Sikh tocmai se pusese în mișcare la Pokhara. În frunte mergeau doi șerpași care cunoșteau perfect muntele, apoi veneau Sikh, Cecile, Jean-Claude și James Kingston. Cei doi polițiști, Teng și Suwar, închideau coloana. Femeia se adaptă fără nicio problemă ritmului regulat impus de cei doi bărbați din frunte. Jean-Claude fu liniștit s-o vadă urcând cu ușurință în fața lui.

Înaintau atât de repede încât, atunci când Eric reveni la fereastră, începu să distingă micul grup care înainta. Trase o înjurătură. Așadar, nu reușise să-i descurajeze; veneau mai repede decât prevăzuse! Își luă revolverul, vârî cartuș pe țeavă,

și-l puse la centură. Era pregătit să-și vândă scump pielea. Mai bine făcea orice decât să ajungă la închisoare.

Eric evaluă cum stăteau lucrurile: „Mai au cel puțin o oră până să ajungă aici, își spuse. Astfel, am timp să le pregătesc un comitet de întâmpinare."

Se duse pe terasă și constată că putea să miște câteva pietre din jurul casei. Imediat, își chemă tovarășii; unindu-și puterile, le rostogoliră până aproape de cărarea ce urca drept la pho.

Când ajunseră să adune mai bine de două duzini de pietre, șeful privi cu satisfacție treaba pe care o făcuseră. Pietrele astea aveau să devină niște arme redutabile. Rostogolindu-se la vale, aveau să antreneze și altele și să oprească în felul ăsta înaintarea urmăritorilor.

După o oră, cei doi șerpași se găseau la mai puțin de două sute de metri de adăpost, când tatuatul dădu ordin să fie împinsă prima piatră. Aceasta începu să se rostogolească pe potecă. Cei doi șerpași abia avură timp să se arunce într-o parte ca să nu fie striviți…

Jean-Claude, înțelegând imediat despre ce era vorba, o prinse de braț pe Cecile și se aruncară

amândoi îndărătul unui taluz. Pietrele mari le trecură pe deasupra capetelor. Erau teferi, dar adăpostul lor nu era prea liniștitor.

Sus, Eric și ai lui continuau să împingă pietrele la vale, făcând imposibil mersul înainte. Cecile era îngrozită.

– Ce-o să facem?

Jean-Claude n-avu timp să răspundă. Sikh îi striga:

– Coborâți pe acolo!

Comisarul era la vreo zece metri de ei. Le arăta cu degetul un mic drum care ducea la o imensă piatră plată sub care ar fi fost perfect protejați. Agățându-se de stâncile de pe margine, după ce-i recomandase Cecilei să facă exact același lucru, Jean-Claude începu să parcurgă drumul până la adăpostul nesperat. Când ajunseră în sfârșit unde trebuia, izbucniră amândoi într-un hohot de râs nervos. Le era cât se poate de teamă. Crezuseră că cerul avea să le pice în cap!

Un zgomot ușor, aproape de ei, îi puse în alertă. Sikh venise la ei. Nemaivăzându-i, Eric oprise bombardamentul.

– Va trebui să așteptăm să se înnopteze ca să începem asaltul, spuse comisarul. Dacă am încerca

să urcăm pe lumină, ar fi o adevărată sinucidere, pentru că tipul ăsta e înarmat și pare foarte hotărât în ceea ce face. De îndată ce soarele va apune, o să urcăm pe stânci spre pho, evitând să mergem pe cărare. Dacă ți-e teamă de o asemenea escaladă, o să ne aștepți aici, adăugă vorbitorul adresându-i-se Cecilei.

Aceasta îl făcu să înțeleagă că va merge până la capăt.

Curând, fu rândul lui Kingston și al celor doi polițiști să ajungă la adăpostul improvizat. Englezul scoase din sacul pe care-l avea o sticlă de scotch; după ce sticla trecu pe la toți din mână în mână, ajunse și la cel care fusese inițiatorul ritualului. După ce bău o înghițitură pe îndelete, acesta își ștese cu grijă mustața roșie.

– Urcarea asta mi-a deschis apetitul. Pentru că tot trebuie să așteptăm aici, am putea să ne recăpătăm forțele, înainte de a continua escalada.

Sikh aprobă inițiativa. Scoaseră toate proviziile, alcătuite din colțunași cu carne și un fel de plăcintă cu cartofi, brânză și mirodenii. Mâncară cu poftă, așteptând soarele să scapete ca să facă asaltul final. Șerpașii veniseră și ei. Puseră împreună la cale un plan de acțiune.

Jean-Claude era în același timp fericit și neliniștit. Fericit, pentru că știa că Diana se afla la o depărtare nu prea mare; neliniștit, pentru că se temea de reacția lui Eric tatuatul, care părea a fi gata să facă orice. Încrâncenarea cu care acționase ca să îndepărteze fata de cei care o căutau era o dovadă că, din păcate, era hotărât să nu-i dea drumul. Când se vor apropia de pho, totul nu va dura decât câteva minute. El înțelese, ascultându-l pe Sikh dând ultimele instrucțiuni, că și comisarul gândea la fel.

– Va trebui să urcăm cât se poate de discret, spunea el. Nu trebuie să ne vadă decât în ultima clipă. Ne despărțim în două grupuri care vor fi conduse de câte un șerpaș. Obiectivul este să-i prindem ca într-un clește și să-i luăm prin surprindere. Doamnă Charent și domnule Houvion, veniți cu mine și cu Teng. Domnul Kingston o să meargă cu Suwar. Faceți exact la fel ca șerpașul care va deschide drumul. S-a înțeles?

Toți încuviințară. Soarele stătea să dispară și cerul devenise mov. De acum, erau între ciocan și nicovală. Neliniștită, Cecile îi văzu pe cei trei polițiști pregătindu-și armele. Se rugă Celui de Sus să nu fie

nevoie să le folosească pentru că, dacă izbucnea un schimb de focuri, Diana risca să fie atinsă de vreun glonț rătăcit.

Cu intuiția lui obișnuită, Sikh ghici gândurile care o chinuiau pe Cecile.

– Doar o măsură de prevedere, doctore. O să fac tot posibilul să nu folosesc arma.

Acum, era noapte. La un gest al comisarului, cele două grupuri se formară. Și unii și ceilalți își abandonară sacii ca să se miște în voie, și șerpașii porniră în frunte. Într-o liniște deplină, cele două grupuri se despărțiră și începură să urce. La început, Cecilei îi fu puțin mai greu. Aflată chiar în spatele șerpașului care se cățăra fără să facă zgomot, femeia șovăia, temându-se să nu miște vreo piatră care să se rostogolească și să dea alarma. Apoi, ochii i se obișnuiră cu întunericul și gesturile îi deveniră mai sigure.

Urcară în felul ăsta preț de o oră, oprindu-se din când în când în halte scurte ca să-și recapete suflul. Când fură doar la zece metri de adăpostul cufundat în întuneric, Sikh îi făcu să se oprească. Trebuia să aștepte ca în față să vadă un semnal luminos care să le indice că și celălalt grup ajunsese.

Ceea ce nu știau ei, era că Eric se găsea din nou la fereastră. Îngrijorat că nu mai auzea nici un semn de viață, își luase din nou în primire postul de observație și cerceta întunericul cu privirea. La rândul lui, văzu și el semnalul.

– Atenție, ne atacă! urlă el. Repede, baricadați ușa!

Scoase arma și trase de două ori în direcția în care văzuse lumina aprinzându-se. În colțul lui, Sikh era furios; nu se mai punea problema de elementul surpriză. Se ridică și strigă:

– Predați-vă, sunteți înconjurați! Nu mai puteți scăpa! Vă promit că n-o să pățiți nimic.

Eric replică, rânjind:

– Nu-l ascultați, o să ne bage pe toți la închisoare!

– Ba nu! O să fiți toți repatriați, în afară de șeful vostru, care e bănuit de crimă!

– Oamenii mei nu vor să fie repatriați, ci vor să rămână la Pokhara!

Din nou, Eric trase un foc în aer. Atunci interveni Jean-Claude:

– Diana!

Fata se ridică recunoscând glasul tatălui. Începu să plângă. Așadar, venise s-o caute! Fără să șovăie, se duse spre ușă.

– Rămâi acolo! îi ordonă Eric.

Fata își continuă drumul și deschise zăvorul. Șeful bandei țâșni spre ea și o împinse afară punându-i țeava pistolului la tâmplă.

– Vino s-o iei, dacă vrei! Dar o s-o găsești moartă. Nu ți-o dau teafără decât dacă o să fiu sigur că pot să plec liber din Nepal. Îți ofer viața ei în schimbul libertății mele.

– Eliberează-o și am să-i iau eu locul, spuse Jean-Claude.

– Nici vorbă!

Sikh era cât se poate de încurcat. Să tragă în Eric? Se gândi să încredințeze misiunea asta lui Teng, care era țintaș de elită, dar exista totuși riscul s-o rănească pe fată. Nu era nici o soluție de scăpare. Eric era în delir.

Ajutorul vine de unde nu te aștepți! Deodată, îi văzură pe tovarășii lui Eric ieșind la rândul lor și apropiindu-se de cei doi care stăteau pe terasă.

– Dă-i drumul, Eric!

– Nu vă amestecați în treaba asta și lăsați-mă în pace! Altfel vă împușc și pe voi, țipă tatuatul.

Tovarășii lui continuară să înainteze.

– Îți spunem s-o lași! Ne-am săturat de poveștile tale și Diana e o fată bună. Pentru ultima dată, las-o să plece!

Tatuatul vru să-și îndrepte arma spre ei, dar nu mai avu timp. Câteva mâini îl opriră. Fu imediat dezarmat.

– Puteți veni!

Primul care se grăbi să se ducă la ei fu Jean-Claude. În câteva secunde, străbătu distanța care-l deapărțea de fata lui și aceasta i se cuibări la piept. O strânse tare câteva clipe, apoi o mângâie pe cap, șoptindu-i cuvinte dulci la ureche.

Cecile se apropie, impresionată de spectacolul pe care-l ofereau tatăl și fiica, în sfârșit regăsiți. Jean-Claude arătă spre ea:

– Datorită ei te-am regăsit, draga mea.

Diana o privi recunoscătoare. Intrară toți în pho, în timp ce Sikh îi punea cătușele lui Eric.

– Dacă nu m-ar fi trădat ai mei, n-ați fi avut-o vie! rânji el. O să mă răzbun!

– Da, dar și ei s-au săturat de tirania ta. N-o să ai ocazia să te răzbuni. Vom avea grijă de tine mult timp, cât vei sta la închisoare.

La cererea lui Jean-Claude, Cecile o examină repede pe fată. Bineînțeles, era obosită și avea nevoie neapărat de cura de dezintoxicare, dar părea sănătoasă. Îl liniști pe Jean-Claude. Fiica lui nu era nici pe departe un caz disperat; erau toate speranțele să-și revină odată întoarsă în Europa, în mijlocul familiei.

Sikh veni la ei.

– Coborâm mâine dimineață. Acum, încercați să vă odihniți puțin.

Diana se întinse pe o pătură și nu după mult timp, adormi. Cecile și Jean-Claude ieșiră pe terasă. Pe cer, stelele scânteiau. Femeia îl luă de braț.

– Ți-am spus doar că o vom găsi. Sunt atât de fericită!

Bărbatul o cuprinse în brațe. Buzele lor se întâlniră îndelung, apoi el se îndepărtă și o privi.

– Am găsit altceva venind la Kathmandu.

– Mai bine taci! Aș putea să te cred.

Capitolul 8

– Bună ziua, tată.

Jean-Claude era cât se poate de fericit. Cecile zâmbea din toată inima văzând-o pe Diana venind spre ei. Erau amândoi încântați să constate transformarea care se produsese cu fata. O noapte de odihnă fusese de-ajuns, dar ceea ce conta în primul rând, și nu se îndoiau de asta, era că aveau certitudinea că o smulseseră din infernul de care ar fi avut parte dacă n-ar fi intervenit.

În prezent, Diana se simțea în siguranță și prezența Cecilei însemna mult. Pentru ea, tatăl său fusese întotdeauna un erou, dar de prea multe ori se dovedise inabordabil. Cecile, în schimb, îi plăcuse imediat. „Femeia aceasta, apreciase fata, nu e numai

încântătoare, dar are inimă și știe să fie apropiată de ceilalți.“ Înconjurată de cei doi, Diana se simțea liniștită, și în dimineața aceea avea chipul calm, destins.

Sikh, care venise lângă ei, se arăta la fel de mulțumit că dusese la bun sfârșit aventura asta care fusese cât pe ce să devină un eșec. Comisarul își aminti cuvintele pe care i le spusese Cecilei la Kathmandu, cu câteva seri înainte:“ Doamnă doctor, ați venit de departe să ne ajutați. Profit de această ocazie să vă exprim recunoștința în numele concetățenilor mei“.

Se ținuse de cuvânt. Era mândru că o făcuse, pentru că, în aceste zile grele pe care le trăiseră împreună, considera că Cecile fusese admirabilă.

Totul se potrivea ca să fie o dimineață de sărbătoare. Niciodată muntele Machapuchare nu fusese atât de frumos, și vremea era superbă. Era rece, sub zero grade, dar soarele era orbitor. În refugiu, șerpașii își strângeau lucrurile pe care le puneau în saci. Într-un colț, foștii prieteni ai lui Eric tatuatul așteptau răbdători să înceapă coborârea, în timp ce acesta, așezat jos, își rumega furia, cu fața pe genunchi.

Băură un pahar cu ceai cald pe care-l pregătise un șerpaș, după care Sikh se uită la ceas. Era ora opt. Nu departe, văzură câțiva cerbi lopătari, deloc speriați, care săpau pământul cu copitele ca să scoată la iveală iarba.

Comisarul dădu semnalul de plecare.

– A venit timpul să coborâm. Putem să facem lucrul ăsta în mai puțin de două ore.

Unul dintre șerpași porni primul, urmat de Diana, Cecile și Jean-Claude. Cei trei polițiști îl încadrară pe Eric; ceilalți hippy încheiau plutonul. Călătoria de întoarcere se desfășură fără nici o peripeție. Ajunseră la mașinile pe care le lăsaseră în ajun sub paza unui polițist. Una dintre ele porni direct spre închisoare. Mașina în care se aflau Cecile, Diana și Jean-Claude se duse la Coada-de-Pește, unde directorul îi întâmpină primitor ca de obicei. La cererea Cecilei, Malla puse să fie pregătită imediat o cameră pentru Diana, ca să se poată odihni puțin.

Când Cecile și Jean-Claude mergeau braț la braț pe drumul care ducea la bungalourile lor, tânăra femeie era în același timp veselă și tristă. Veselă, pentru că aventura se terminase cu bine, tristă,

pentru că acest deznodământ fericit însemna că avea s-o despartă cât de curând de Jean-Claude. Jean-Claude și fiica lui nu mai aveau nimic de făcut în Nepal. Pentru salvarea Dianei, ca să-și regăsească întru totul echilibrul, era mai bine să plece cât mai repede din locurile unde fusese cât pe ce să se afunde.

Jean-Claude înțelesese perfect sentimentele care nu-i dădeau pace însoțitoarei lui. Se opri și, punându-i mâinile pe umeri, o privi tandru.

– O să mă întorc repede aici, draga mea.

Chipul Cecilei se crispă.

– Nu, Jean-Claude, nu face din nou aceeași greșeală. Ai avut norocul s-o regăsești pe Diana. N-ai dreptul să te gândești s-o abandonezi atât de repede! Odată întors în Franța, datoria ta este să rămâi aproape de ea, ca s-o ajuți să depășească încercarea prin care abia a trecut. S-o lași singură, ar fi cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

– Ai dreptate… În cazul ăsta, întoarce-te cu noi!

Femeia clătină din cap în sens negativ, cu ochii plini de lacrimi. Fusese sigură că o să fie greu.

– Nu pot să fac ce-mi ceri, aș da greș în misiunea pentru care am venit aici. Sunt multe de făcut și eu nici măcar n-am început să fiu de folos.

– Dar m-ai ajutat s-o găsesc pe Diana!

– E drept. Dar mai sunt și alte lucruri. Atâta mizerie și nefericire!

– Crezi că singură o să poți scăpa oamenii de toate suferințele astea?

În sinea Cecilei, medicul o luă înaintea femeii.

– Jean-Claude, nu vreau să gândesc în felul ăsta egoist. Chiar dacă ajutorul pe care pot să-l aduc este infim, le sunt datoare nepalezilor cu asta. Pentru mine, e o datorie sacră. Vrei să-l trădez pe doctorul Gurk care a avut încredere în mine, și să-l abandonez la doar câteva zile după ce am venit? Mi-ar fi rușine de mine însămi, nu mi-aș ierta asta niciodată. Nu-mi cere ceva ce nu pot să fac.

Jean-Claude înțelese că mersese prea departe. Chipul i se îmblânzi; o strânse în brațe ca s-o facă să uite gafa pe care o făcuse.

– Iartă-mă, dragostea mea. Te rog să nu mă judeci cu asprime, dar vreau atât de mult să nu te părăsesc! Cu atât mai mult cu cât Diana a prins drag de tine și ai fost de mare ajutor în salvarea ei.

Diana! Fără să vrea, găsise cuvintele potrivite. E drept că se atașase de fată și putea s-o ajute. O luptă cumplită se declanșă în sufletul ei dar, până la urmă, nu cedă.

Se agăță de brațele lui Jean-Claude. Reușise să se țină bine și acum se simțea liniștită. Tot timpul cât coborâse, se gândise la această explicație pe care o credea inevitabilă și, în sinea ei, se temuse ca sentimentul pe care-l încerca pentru Jean-Claude să n-o abată de la misiunea ei. Dar știuse să fie tare; n-avea să se mai pună problema alegerii pe care o făcuse.

Îl liniști cu un zâmbet:

– Nu-ți port pică, dar să știi că, pentru mine, lucrurile nu sunt simple. Nu iau bucuroasă hotărârea asta. Ți-am dovedit, mi se pare, că eram îndrăgostită de tine. Mă credeam ferită de asemenea surprize și mă pregăteam liniștită să-mi fac treaba de doctor la Kathmandu. A trebuit să apari tu…

– Îți pare rău? o întrebă cu amărăciune.

Femeia tresări:

– Nicidecum, Jean-Claude. Nu-i vorba despre asta! Nu-mi stă în caracter să-mi pară rău pentru

trecut! Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare? M-am dăruit ție fără nici un gând ascuns, fără să-mi fac nici o socoteală. În schimb, am dreptul la încrederea ta… Drumurile noastre se despart, și nu pot să fac nimic. Tot ce-ți cer, dragul meu, este să mă ajuți să ies cât mai bine din încercarea asta. Vreau să păstrez o amintire frumoasă despre întâlnirea noastră, așa încât, te rog, poartă-te bine cu mine.

Bărbatul își lăsă ochii în pământ, învins.

– Astă-seară, spuse Cecile, aș vrea să sărbătorim întoarcerea Dianei… și plecarea ta, adăugă suspinând.

Porni în fugă spre bungaloul ei, lăsându-l fără cuvinte. Se aruncă pe pat, dând frâu liber lacrimilor. Îl iubea, îl iubea pe Jean-Claude, acum era sigură! Atracția pe care o simțise de la bun început față de tatăl Dianei se transformase în dragoste. Din nefericire… Pentru că presimțise că până la urmă nu se va întâmpla nimic. Viețile lor erau prea diferite ca să-și închipuie că vor putea continua drumul împreună.

Dar acolo, la Kathmandu, în micul dispensar, doctorul Gurk trebuia s-o aștepte nerăbdător! Nu se

va eschiva de la această întâlnire, în ciuda amărăciunii pe care o simțea.

Auzi trei bătăi timide în ușă. Cecile se ridică.

– O clipă!

Se precipită să ajungă în baie, unde se spălă cu apă rece pe față, ca să șteargă urmele lacrimilor înainte de a se duce la ușă să deschidă. Avu surpriza s-o vadă pe Diana, o fată destinsă ale cărei trăsături își recăpătaseră tinerețea.

– Pot să intru?

Cecile o invită. Vizita aceasta îi făcea mare plăcere.

Adolescenta făcu câțiva pași înăuntru și se opri, ca și cum ar fi fost stânjenită. Era clar că nu-și putea găsi cuvintele. Cecile îi zâmbi cu bunăvoință, ca s-o ajute să-și depășească stânjeneala. Pe urmă o luă de mână, arătându-i un fotoliu în timp ce ea se așeza pe pat.

– Te-ai schimbat, micuța mea Diana. Sunt sigură că o să fie foarte bine și o să scapi. Odată întoarsă la Paris, o să uiți coșmarul ăsta. Experiența de la Kathmandu n-o să mai fie decât un vis urât.

– Așa cred și eu...

– Hai, spune-mi ce te deranjează.

– Uite, nu vreau să plec!

Cecile parcă simți o lovitură. O judecase greșit? Nu estimase prea devreme că fata e pe cale de vindecare, că nu mai era decât o problemă de timp? Nu era mai afectată decât crezuse? Toate eforturile pe care le făcuse tatăl fuseseră în zadar?

– Nu înțeleg deloc, fii mai explicită, spuse femeia, cu un nod în gât.

– Fii liniștită, Cecile. Dacă vreau să rămân în Nepal, n-o fac să mă apuc din nou de drog, ba dimpotrivă. Ceea ce am trăit în ultimele luni, m-a lecuit complet. Pentru nimic în lume n-aș mai începe din nou. Nu, dacă vreau să rămân la Kathmandu, este ca să rămân lângă tine și să te ajut.

Cecile fu impresionată de această dovadă de prietenie; ochii i se umeziră. Diana afișa pe chipul ei tânăr o expresie hotărâtă și interlocutoarea înțelese că se gândise mult înainte de a spune cuvintele acestea.

– Și tatăl tău? Te iubește, Diana. Este chinuit de remușcări pentru că te-a neglijat.

Fata clătină din cap.

– Îl iubesc mult și pe el, dar am căpătat unele deprinderi unul față de celălalt, mai ales aceea de a trăi despărțiți. Fără îndoială, este prea târziu pentru ca lucrurile să se schimbe. Alături de tine, mă simt liniștită.

Cecile era extrem de impresionată de această mărturisire și, pentru o clipă, fu tentată să-i accepte propunerea. Și ei îi plăcea Diana; fără îndoială, prezența ei la Kathmandu ar fi fost foarte plăcută pentru micuța Julie și pentru ea însăși, dar ar fi fost o reacție egoistă.

Ridicându-se, o îmbrățișă și o sărută pe frunte.

– Nu, trebuie neapărat să te întorci cu tatăl tău la Paris. De data asta, o să facă în așa fel încât să nu mai fiți despărțiți. Mă tem că dac-ai rămâne în Nepal, ai fi tentată să te apuci din nou de ceea ce-ai mai făcut. E mai bine să pleci. Sunt convinsă că timpul o să facă în așa fel încât între tine și tatăl tău să apară un nou climat.

Foarte decepționată, fata o privi în ochi.

– În cazul ăsta, începu Diana în disperare de cauză, vino cu noi. Întoarce-te la Paris.

Cecile fu contrariată de propunere și se întrebă dacă fusese doar a ei.

– Tatăl tău te-a trimis să spui asta? întrebă rece femeia.

– Nicidecum! Jur că este doar dorința mea!

Cecile se mai îmblânzi. Fata părea sinceră. Ochii ei mari și limpezi, la fel ca ai tatălui, o priveau cu sinceritate.

– Te cred, Diana, dar nu pot să vin cu voi.

– Totuși… îl iubești!

Trebuia să nege lucrul ăsta? N-avea nici un rost.

– E drept… Îl iubesc. Dar tocmai pentru asta nu trebuie să vin cu voi. Dacă aș face-o, mi-aș călca promisiunea pe care i-am făcut-o doctorului Gurk, și mai târziu mi-aș reproșa lucrul ăsta și i l-aș reproșa și lui Jean-Claude. Ăsta e motivul pentru care trebuie să rămân aici… Pe urmă, vom mai vedea.

Chipul fetei se lumină deodată.

– Chiar te gândești să vii la noi?

– Poate… Mi-o doresc din toată inima.

De altfel, ce-o să mai rămână peste vreo șase luni sau un an de zile din sentimentul pe care-l încerca Jean-Claude pentru ea? Depărtarea și timpul nu-și vor îndeplini oare sarcina distructivă? Din partea ei, era sigură că nimic nu se va schimba, dar putea să fie

la fel de sigură și pentru Jean-Claude? Odată întorși la Paris, ar fi fost foarte posibil ca treptat-treptat s-o uite pe doctorița pe care o întâlnise într-o seară de disperare la Kathmandu, nu?

– Du-te, draga mea. Ai grijă de tatăl tău, are nevoie de tine la fel cum și tu ai nevoie de el.

Vrând să termine discuția într-o notă mai puțin melancolică, Cecile adăugă, cu o veselie forțată:

– Am vorbit cu Malla, directorul hotelului, să organizeze o cină festivă pentru regăsirea ta. Du-te și odihnește-te puțin. Ne vedem diseară. O să-ți facă foarte bine.

Diana schiță un zâmbet forțat și se retrase cu ochii în pământ.

*

*　　*

Câteva ore mai târziu, se întâlniră toți în sala de mese de la Coada-de-Pește. Malla organizase bine lucrurile. O masă mare, plină cu flori, fusese ridicată ca o tribună la care prezidau Cecile și Jean-Claude. În graba cu care își făcuse bagajul la plecarea din

Kathmandu spre Pokhara, femeia își pusese în valiză o fustă și o bluză, care-o făceau să arate mai bine. Își lăsase părul lung să-i cadă pe umeri și își înviorase buzele cu puțin ruj.

Privind-o când intră în sală, Jean-Claude o găsi foarte frumoasă. În ochii cenușii, citi o umbră de tristețe pe care o compensa cu un zâmbet. Silueta subțire, trupul armonios, îi treziră amintiri plăcute. Porni spre ea ca și cum ar fi vrut s-o ia în brațe, dar se opri la timp și înțelese că femeia îi era recunoscătoare pentru rezerva lui.

După ce-și făcu intrarea, Sikh veni să se încline în fața Cecilei.

– Bună seara, doamnă doctor. Dați-mi voie să vă felicit, sunteți foarte frumoasă.

– Este clar că mă surprinzi de fiecare dată, comisare! Mulțumesc pentru complimentul care mă impresionează, fii convins.

– Este sincer. N-aveți numai calități sufletești…

Malla se apropie de ei, cu o expresie veselă:

– Totul este pregătit, puteți să mergeți la masă.

Cina fu cât se poate de veselă, datorită lui James Kingston. Cecile, cu toate că nu era în cea mai bună

formă, se lăsă cucerită de buna dispoziție a celorlalți. Din când în când, întâlnea privirea lui Jean-Claude. Era așezat în fața ei și ceea ce-i citea în ochi o tulbura profund, însă de fiecare dată redevenea stăpână pe sine și își îndrepta atenția asupra lui Sikh, cel care o iniția în misterele țării lui.

Când ajunseră la desert, Malla apăru din nou, aducând sticle cu șampanie. Toți se ridicară de pe locurile lor ca să țină toasturi. Jean-Claude se apropie atunci de Cecile. Privind-o în ochi, ridică paharul cu șampanie fără să spună un cuvânt. Un omagiu mut.

Ea făcu la fel; paharele clinchetiră încet. Orice cuvânt era de prisos.

Capitolul 9

Cecile stătea în picioare în fața biroului Royal Nepal Airlines. Lângă ea, Jean-Claude și Diana își înregistrau bagajele. Funcționara le înmână cardurile de îmbarcare. Luându-le de braț pe cele două, Jean-Claude le conduse încet spre sala de așteptare, plină de lume.

Prin peretele de sticlă, văzură pe pistă avionul bimotor care asigura legătura cu New Delhi. Era drumul de întoarcere. De acolo, urmau să ajungă la Paris la bordul unui Boeing 747.

Cecile se prefăcea bine dispusă, încercând chiar să zâmbească.

– Uite c-a venit clipa, spuse ea.

– Deja?

Reacția Dianei fusese spontană și intonația prietenoasă o consolă pe Cecile. Ca să-și ascundă tulburarea stârnită de această întrebare, femeia se uită la ceas.

– Trebuie să plec; sunt așteptată la dispensar. Doctorul Gurk s-a arătat îngăduitor, dar nu vreau să abuzez de bunăvoința lui. Trebuie să aibă mulți pacienți.

Erau două zile de când veniseră de la Pokhara. Cecile se întorsese la Kathmandu foarte mulțumită. În primul rând, pentru că nu-i plăcea să rămână mult timp departe de Julie, și bucuria pe care o manifestase fetița îi arăta că avusese dreptate, dar și pentru că abia aștepta să-și facă treaba de la dispensar. Nu era ăsta cel mai bun mijloc de a uita despărțirea care trebuia să se întâmple?

Când o văzuse, Gurk o întâpinase binevoitor ca de obicei și ea se apucase imediat de lucru. În seara aceea, se întâlnise din nou cu Jean-Claude și Diana, la cină. Insistaseră să petreacă această ultimă seară împreună.

La „Yak and Yeti", având în față câte un borș cu smântână, magistral pregătit de Boris, bucătarul șef,

avuseseră grijă să evite, ca urmare a unui acord tacit, să vorbească despre apropiata plecare. Preferaseră ca discuția să se poarte pe seama viitorului Dianei, a studiilor pe care ar fi putut să le facă, odată întoarsă la Paris.

Dar, tot timpul mesei, emoția își făcuse simțită prezența. Privirile celor doi amanți se întâlneau deseori și ceea ce descopereau de fiecare dată unul la celălalt îi tulbura profund. Cecile se ținuse tare, cu toate că ar fi vrut să-i sară în brațe. Refuzase să înțeleagă invitația mută a lui Jean-Claude; vroia să păstreze distanța. Câtă vreme împrejurările îi făceau să se despartă, femeia nu vroia să acumuleze amintiri… adică regrete. Prin urmare, „nota de plată“ ar fi fost prea greu de plătit.

Jean-Claude îi înțelesese mesajul și, fără să insiste, acceptase situația.

Când ajunseră la poarta de îmbarcare, Diana se agăță de brațul Cecilei. Avea lacrimi în ochi.

– Spui c-o să ne mai vedem?

– Îți promit, Diana.

La rândul lui, Jean-Claude se apropie. Pentru ultima dată, o sărută pe tâmplă, în timp ce femeia

închise ochii. După aceea, se îndepărtă aproape brutal și porni cu pași mari înainte de a dispărea. Pagina fusese întoarsă.

*

*   *

În sala dispensarului, Cecile își spunea în ziua aceea că Diana și Jean-Claude plecaseră deja de patru luni! Primăvara își făcuse brusc apariția. Rododendronii gigantici erau în floare și acopereau munții cu un veritabil covor roșu. Pe drumuri, magnoliile, iasomiile se întreceau în culori și răspândeau un miros îmbătător. Piscurile Himalayei dispăreau uneori în neguri. Începea să fie cald.

Cecile acceptase pentru seara aceea o invitație la cină din partea atașatului ambasadei, care i se păruse atât de nesuferit la început, în urmă cu câteva luni, când îi spusese de Diana. De atunci, André Rivaud știuse să se facă iertat de primirea lui glacială și se revăzuseră destul de des.

Între ei se născuse o mare simpatie. Cecilei îi făceau plăcere întâlnirile lor. Era un bărbat fin, cultivat, și se dovedea un excelent companion. Femeia înțelesese repede că atenția pe care i-o acorda nu era dezinteresată, totuși se prefăcea că nu-și dădea seama cum stăteau lucrurile.

Amintirea lui Jean-Claude era mereu prezentă în inima și în mintea ei. În ciuda eforturilor sale, nu putuse să-l uite pe bărbatul care apăruse într-o noapte în viața ei. Ochii lui limpezi, claia de păr negru, chipul voluntar, îi rămâneau gravate în minte și se felicita că munca pe care o făcea o împiedica să se gândească la el în cursul zilei.

– La ce te gândești?

Femeia se trezi din vis, îl privi pe André, care era aplecat spre ea și o pândea cu o expresie șireată.

– Scuză-mă, prietene, eram departe de Kathmandu. Pot să mă plimb cu mintea prin toată lumea. Din păcate, o asmenenea călătorie mă aduce mereu în locul de unde-am plecat.

– Ce spui, nu-i prea măgulitor pentru mine.

De data asta, se înroși de stângăcia ei.

– Sunt sub orice critică, bietul de tine! De două ori nepoliticoasă. Dar te rog să nu te superi pe mine. Astă-seară sunt prea melancolică.

– Nu-ți mai place la Kathmandu? Te plictisește munca pe care o faci?

– Nu, dimpotrivă! Ceea ce fac pe plan profesional mă pasionează. Când am plecat de la Paris, nu-mi închipuiam că o să pot avea atâta satisfacție în munca mea. E o plăcere să colaborez cu doctorul Gurk. Este un om cât se poate de binevoitor, un înțelept care, fără să-și dea seama, îmi dă lecții în fiecare zi.

– Atunci?

– E greu de spus. Poate-i vorba de primăvara care mă face să mă gândesc la florile de la noi de-acasă, la culorile de acolo, la atmosfera plăcută care urmează iernii. Uneori, sunt atât de prinsă în gândurile mele, încât sunt tentată să-mi amintesc și peisajele pe care le-am văzut în copilărie. Nu ți se întâmplă și ție așa ceva?

Interlocutorul o privi cu un zâmbet îngăduitor.

– Fii serioasă, Cecile, e drept că sunt motive întemeiate, dar te minți singură și spui bazaconii.

Melancolia asta despre care vorbești este legată de cu totul altceva. Nu cumva ești îndrăgostită?

Femeia rămase fără replică. El continuă:

– Îndrăgostită de Jean-Claude Houvion, de exemplu?

Privirile lor se întâlniră și el îi citi în ochi răspunsul: nu se înșelase. Întinse mâna pe deasupra mesei și o așeză peste a ei. Femeia nu și-o retrase.

– Ce se-ntâmplă cu mine, în situația asta?

Cecile păru surprinsă să audă o asemenea întrebare.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Cecile, ești o femeie prea inteligentă ca să nu-ți fi dat seama de sentimentele pe care le nutresc față de tine. De când te cunosc, de când te văd cum trăiești și muncești, dragostea mea pentru tine n-a făcut altceva decât să sporească.

– Nu, André, te rog!

Fără să țină seama de această întrerupere, el continuă pe același ton:

– Iartă-mă, dar nu mă poți împiedica să continuu. Știu că lupt pentru o cauză pierdută, dar am dreptul

să spun ce simt și nu poți să mă oprești. Apărarea are cuvântul. M-am îndrăgostit de tine, Cecile, și doresc din toată inima să ne căsătorim.

– Dar, André…

El o opri cu un gest:

– Îmi pare rău, dar n-am terminat. Vroiam să-ți mai spun că nu mi-am făcut iluzii: am înțeles demult că-l iubeai pe Jean-Claude Houvion. Îl invidiez că te-a cucerit, dar fii liniștită, n-o să te mai bat la cap cu poveștile astea.

– Bietul meu André…

– De ce „bietul meu André"? Te rog să nu mă mai compătimești! Totuși, am și eu o șansă, câtă vreme te văd deseori și știu că în lipsa dragostei simți prietenie față de mine. E mai mult decât nimic…

– Ești nefericit?

Atmosfera era tensionată, încărcată de emoție. Deodată, izbucniră amândoi în râs. De comun acord, refuzau să cedeze vicisitudinilor vieții, să se înece în tristețe.

Călugărul Ti se apropie de ei, așezându-le cu un gest religios pe farfurii două castroane mari cu

tocană. Cum chinezul îi aștepta verdictul, Cecile luă bețișoarele și începu să umble în castron, dar mintea îi era departe. În ciuda aparentei bune dispoziții a însoțitorului ei, femeia îl simțea suferind. Dar ce putea să facă? E drept, îi plăcea, dar niciodată nu se pusese problema să fie îndrăgostită de el! Și ar fi fost bine să nu mai insiste.

Reușiră să schimbe subiectul discuției și, când plecară, două ore mai târziu, se părea că uitaseră incidentul. Era mai bine așa. Când o însoți acasă, el îi sărută mâna.

Cecile se grăbi să intre, urcă la etaj, și, când ajunse în salon, văzu o scrisoare așezată pe masă. Inima începu să-i bată mai repede când se apropie să vadă despre ce era vorba. Timbrul arăta că scrisoarea fusese trimisă din Franța, dar nu recunoscu scrisul lui Jean-Claude.

Îi cunoștea scrisul. La puțin timp după ce plecase de la Kathmandu împreună cu Diana, îi scrisese și își amintea cu tandrețe cele câteva cuvinte frumoase pe care le pusese la poștă, la Madrid, în timp ce făcea un reportaj:

„Draga mea, îi scria, mi se pare că timpul trece atât de încet departe de tine.“

De atunci, nu mai primise nici un semn de viață de la el.

Deschise plicul și se uită imediat la semnătură. Scrisoarea era trimisă de Diana, și ceea ce citi o întristă.

„ Prietena mea, scria fata, mă plictisesc de una singură. Tata a fost trimis să facă un reportaj în Statele Unite și stau singură în apartamentul din Paris. A fost sincer dezolat că a trebuit să plece și nu sunt deloc supărată pe el, dar n-o să pot rămâne mult timp singură. Mă plictisesc aici, viața de la Paris nu mi se pare deloc interesantă. Te invidiez că ești acolo și faci o treabă care te pasionează. Gândește-te la mine și scrie-mi, asta o să facă timpul să nu mi se mai pară că trece atât de greu. Te sărut, Diana.“

Scrisoarea era o adevărată chemare în ajutor și Cecile fu supărată să vadă că Jean-Claude își abandonase încă o dată fiica. Prima oară, lucrurile se terminaseră prost, nu-i ajunsese? Îi promisese să n-o

părăsească și să-i dea timp Dianei să-și regăsească echilibrul. Or, de-abia trecuseră două luni de când se întorseseră la Paris, și uite că plecase să facă o serie de reportaje în străinătate.

Cum putea să fie atât de inconștient? Și-o închipui pe Diana, încă fragilă, căutând cu disperare pe cineva căruia să i se destăinuiască, gata să se prăbușească din nou pentru că nu era nimeni lângă ea care să-i vină în ajutor. Nu putea să suporte un asemenea lucru. Trebuia cu orice preț să facă ceva ca să se simtă cu inima împăcată.

Se așeză pe fotoliu și începu să se gândească. Să-l contacteze pe Jean-Claude? Nu știa unde se afla. Să sune la ziar ca să încerce să-i afle adresa? Ar primi un răspuns evaziv, că făcea o mare anchetă și se deplasa fără încetare. Să-i scrie Dianei ca să încerce s-o facă să se gândească mai bine înainte de a face ceva? Bineînțeles, avea să facă asta chiar astă-seară, dar nu credea că ar fi fost de ajuns.

Se hotărî să se ducă la doctorul Gurk. Era singurul care putea să-i dea un sfat bun.

*

* *

În zori, se trezi după somn agitat, plin de coșmaruri în cursul cărora se gândise la ce era mai rău. La ora opt, intră în cabinetul doctorului Gurk care înțelese imediat că era foarte neliniștită. O ascultă fără să-i pună nici o întrebare. Când femeia termină ce avea de spus, părea la fel de îngrijorat.

– Fără îndoială, Diana trebuie să iasă imediat din situația în care se află, altfel va cădea din nou pradă drogurilor. Nimic nu-i mai rău pentru cineva hipersensibil decât singurătatea. Nu cunoști pe nimeni la Paris care ar putea să stea cu ea și s-o aibă în grijă?

Cecile clătină negativ din cap. Doctorul îi spuse atunci că ar fi fost bine să audă în sinea ei ce trebuia să facă. Ajunsese și ea la concluzia asta, dar vroia să-i dea altcineva sfatul ăsta.

– În situația asta, nu văd decât o soluție. Să iei primul avion care merge la Paris ca s-o întâlnești, sperând c-o să ajungi la timp, și să te întorci imediat la Kathmandu împreună cu ea. Fata pare să te simtă foarte aproape. Ai fi cea mai în măsură să-i vii în ajutor.

– Și dispensarul?

Doctorul zâmbi înțelegător.

– Numai Cel de Sus știe cât îmi ești de ajutor aici, dar cum crezi c-aș face dacă n-ai fi? Și pe urmă, absența ta va fi de scurtă durată. Cum ai lucrat mult în ultima vreme, cred că trebuie să te odihnești și ai nevoie de o schimbare de aer. Cât despre Julie, să nu-ți faci nicio grijă pentru ea. Amândoi ne înțelegem cât se poate de bine și și-a făcut o sumedenie de prieteni pe aici. Nici n-o să-și dea seama când o să treacă timpul.

Impresionată, Cecile se apropie de bătrân care se făcea că nu înțelegea.

– Doctore Gurk, aș vrea să te sărut.

– Fie, încuviință el morocănos. Dar grăbește-te, ai bagaje de făcut și eu am o mulțime de treabă.

Capitolul 10

Când ajunse la Paris, trei zile mai târziu, Cecilei îi fu greu să se obişnuiască din nou cu civilizaţia occidentală. Pe aeroportul Roissy, deja, nu putuse să nu facă o comparaţie cu atmosfera liniştită de la Kathmandu. În taxiul în care urcase şi care mergea acum pe şoseaua de centură, contempla, aproape cu surprindere, circulaţia intensă care o înconjura.

Cecile căzu pe gânduri. Nu erau decât patru luni de când plecase, dar parcă trecuseră patru ani. Se dovedea în felul ăsta că sejurul la Kathmandu o plasase în afara timpului şi avusese dreptate să-şi facă meseria în Nepal, decât să lâncezească la Paris. Şi-ar fi atins scopul dacă n-ar fi fost Jean-Claude şi Diana.

Jean-Claude... Înainte de a lua avionul să meargă la Paris, sunase totuși la ziar ca să capete informații despre voiajul lui, dar nu primise nici un răspuns! Cu ajutorul lui André, găsise un loc în primul avion care pleca de la Delhi la Paris. Acum, se ducea spre apartamentul lui Jean-Claude. Prima grijă era s-o găsească pe Diana.

Era timp frumos și trotuarele erau înțesate de lume; oameni grăbiți dar și oameni care se plimbau liniștiți, care vroiau să profite de vremea frumoasă. Taxiul trecu prin fața Domului Invalizilor, traversă Sena și se opri nu departe de imobilul de pe strada Mozart.

– E bine dacă vă las în colțul străzii?

Femeia deschise geanta, scoase o bancnotă și-i plăti șoferului, apoi, după ce mașina opri, coborî cu valiza în mână. Șoferul nu schițase nici un gest.

„De bună seamă, își spuse cu ironie. Doar m-am întors la Paris."

Ajunse în fața numărului 5, intră și bătu la ușa portăresei.

– Ce doriți?

O femeie corpolentă o privea, surprinsă.

– Apartamentul domnului Houvion, vă rog.

– Nu-i acasă.

– Știu, dar aș vrea s-o văd pe fiica lui.

Expresia portăresei se îmblânzi.

– Ați venit s-o vedeți pe Diana?

Cecile încuviință.

– Nici ea nu mai este, spuse portăreasa.

Văzând dezolarea Cecilei, i se făcu milă de ea. Deschizând mai mult ușa de la gheretă, îi făcu semn să intre.

– Îmi place Diana, spuse gazda, invitând-o pe nou-venită să se așeze. Timp de două săptămâni a stat singură acasă și am încercat s-o consolez, dar n-a ținut seama de asta și a plecat.

– A plecat? Unde?

Portăreasa răsfoi printr-un caiet și continuă:

– Acum două zile, a venit dimineața și mi-a spus:“ Doamnă Irene, plec. Mă duc să mă odihnesc la țară. Să-i spuneți tatei, când o să-l vedeți că o să-i telefonez.“

– V-a spus unde se duce?

– Nu, dar știu totuși. Făcând menajul în apartament, după ce a plecat, am găsit o scrisoare pe

masă. Era trimisă de o fată care-i propunea să petreacă două-trei zile în Sud.

Cecile se nelinişti:

– În Sud… dar unde?

– Aproape de Bagnols-sur-Cèze, în departamentul Gard.

Tânăra femeie îşi notă adresa şi-i mulţumi interlocutoarei. Ieşi afară şi luă un taxi care o duse la un hotel pe care-l ştia, lângă Pantheon. Lăsă acolo valiza şi plecă să se plimbe pe stradă. Trebuia să analizeze cum stăteau lucrurile, dar se simţea liniştită.

Auzind-o pe portăreasă spunându-i despre plecarea Dianei, îşi imaginase pentru o clipă ce putea fi mai rău. În realitate, nu trebuia să-şi facă griji. Bine, dar atunci, cum rămânea cu chemarea în ajutor pe care o citise în scrisoarea care o făcuse să plece la Paris? Să fi venit degeaba? Fără îndoială, trebuia să meargă până la capăt. Trebuia neapărat s-o găsească pe Diana, ca să fie sigură că-şi recăpătase echilibrul.

Când se întoarse la hotel, îi ceru recepţionerului să-i rezerve un loc în avionul de seară care ajungea la Nîmes, cât şi o maşină de închiriat. Pe harta pe

care o cumpărase, văzuse că n-ar mai fi avut de mers decât cincizeci de kilometri ca să ajungă la Bagnols-sur-Cèze. Avea să înnopteze la Nîmes, apoi să meargă mai departe mâine dimineață. În aceeași seară, ar fi putut să se-ntoarcă la Paris.

*

*   *

La volanul unui Renault 5, pe care-l închiriase, Cecile traversa departamentul Gard. Drumul trecea printre viile care, mai departe, lăsau loc vegetației formată din stejari, tufișuri și ierburi, peisaj sălbatic în care se amestecau blândețea din Provence și asprimea din Cévennes.

Ajunse la Bagnols și se interesă de locul unde trebuia să meargă. Pe urmă porni din nou pe drumul care ducea la Barjac. La câțiva kilometri mai departe, o luă pe un drum îngust și, curând, îi apăru în față casa pe care o căuta.

Platanii mărgineau drumul care ducea la un portal de lemn sculptat. Iedera luase cu asalt pietrele vechi și acoperișul de țiglă cobora în pantă lină. Zidul înalt nu lăsa să se vadă în curte, dar

înăuntru se zăreau vârfurile eucalipților și chiparoșilor. Locul dădea impresia de liniște și pace.

Cecile coborî din mașină și, după ce se apropie de portal, trase de clopoțelul care scoase un clinchet clar. Câtva timp, nici un răspuns. Casa i se păru pustie.

Apoi, deodată, un sunet de pași pe pietriș; poarta de deschise câțiva centimetri. Nou-venita recunoscu imediat părul blond și ochii limpezi ai Dianei!

Aceasta deschise larg poarta și amândouă se luară în brațe. Mult timp rămaseră așa, îmbrățișate, în timp ce lacrimi fierbinți se rostogoleau pe obrajii fetei.

– Cecile, mulțumesc că ai venit. Nu mai puteam! Cred că era cât pe ce să fac o prostie…

După aceea, Diana luă valiza din portbagaj, o duse pe Cecile înăuntru și încuie poarta.

– Vino cu mine!

– Unde-i prietena ta?

– Care prietenă?

– Cea care te-a invitat aici!

Diana izbucni într-un hohot de râs care dovedea că-și regăsise bucuria de a trăi.

– E casa tatei! Mai venim din când în când. Aici, mă simt foarte bine.

– Da, dar ești singură.

– Ei și? Sunt obișnuită!

Cecile preferă să nu insiste. Diana o conduse pe un hol care ducea la câteva camere răcoroase. Erau mobilate simplu, cu mobilier de lemn.

– Alege-ți oricare dintre camerele astea!

Cecile își alese o cameră cu vedere către vegetația mediteraniană cu stejari, tufișuri și iarbă. În depărtare, se vedeau Alpii cu crestele înzăpezite.

– Dar cum de m-ai găsit?

– Cu ajutorul portăresei de pe strada Mozart. A citit o scrisoare pe care o lăsaseși pe masă.

– Bravo, doamnă Irene! Îi mulțumesc că a fost indiscretă, pentru că așa, am bucuria să te văd din nou.

Fata era din ce în ce mai liniștită. Cecile văzu încă o dată cât de mult semăna cu tatăl ei, în afară de culoarea părului.

– Dacă te afli aici, este pentru că nu mi-ai înțeles scrisoarea, spuse fata pe un ton stânjenit.

– Da, Diana, și mă temeam pentru tine. Păreai disperată.

Fata se apropie și o prinse de mâini.

– Cecile, nu mai vreau să fiu singură! Promite-mi c-o să mă iei cu tine la Kathmandu când o să te întorci!

– Dar tatăl tău?

– Ți-am scris, nu sunt supărată pe el. A fost obligat să facă reportajul ăsta, dar nu vroia să plece. Chiar a vrut să rămână cu mine. Din păcate, au trecut două săptămâni de când a plecat din Paris și simțeam că înnebunesc. Ce bine c-ai venit să mă vezi!

– O să fie neliniștit…

– O să-i scriu c-am plecat cu tine. Va fi liniștit știindu-ne împreună. Să știi că te iubește.

– Vorbește despre mine?

– Niciodată. Dar simt eu.

Coborâră în încăperea mare, ale cărei ferestre se deschideau spre grădină. Pe pereți, erau agățate tablouri, într-un aranjament care-i plăcea Cecilei. Unul îi atrase atenția. Reprezenta un cătun ale cărui case erau îngrămădite unele în altele; pânza fusese pictată cu trăire. Nu fu surprinsă când descifră semnătura autorului: Jean-Claude Houvion. Hotărât lucru, totul o conducea spre bărbatul pe care-l iubea.

Tablourile, bineînțeles, dar și biroul pe care trebuia să scrie, fotografia de mari dimensiuni care-l reprezenta acum zece ani, ducând în brațe o fetiță care astăzi era Diana.

Ar putea să-i scape? Se corectă imediat: trebuia să-l scape? Destinele lor nu erau făcute să se întâlnească? Femeia nu vru să se gândească mai departe și, mai ales, Diana nu-i dădu răgaz. Era prea fericită că o întâlnise din nou pe Cecile ca s-o mai lase în pace.

– Vino, Cecile, o să-ți pregătesc ceva de mâncare, în timp ce tu o să-mi spui noutățile. Cred că mori de foame.

Fata o luă în grădină, să culeagă mirodenii. Pe urmă, urcară amândouă în bucătărie și Diana se apucă de treabă.

– Vino să te așezi pe un șezlong, în fața șemineului, spuse fata împingând-o în sufragerie. Îți spun eu când totul o să fie gata.

Dar femeia n-avea deloc chef să se odihnească. Prefera să facă o tură prin casă, să-l descopere pe Jean-Claude. Era prezent peste tot. Pe o etajeră care se afla deasupra unei combine stereo, erau cărți, multe cărți, a căror uzură dovedea că fuseseră citite,

sau măcar răsfoite de multe ori. Alexandru cel Mare, ia te uită! Dorința de a pacurge distanțe mari, dar și Julien Sorel, eroul pierdut al lui Stendhal. Gloria și dragostea!

„Spune-mi ce citești ca să-ți spun cine ești“, se gândi Cecile.

Găsi de asemenea texte de Alphonse Daudet, Rimbaud, și înțelese dragostea pe care Jean-Claude trebuia s-o simtă pentru locurile acestea. Casa era un refugiu, un loc de izolare, un loc de reflectare unde trebuia să ajungă din când în când, ca să tragă niște concluzii. Aici, lucrurile, evenimentele, trebuia să aibă o altă dimensiune.

Cecile se liniști. Un om care părea atașat de lucruri atât de simple, sănătoase, firești, nu putea să fie rău. Își repeta asta să se liniștească, pentru că, în sinea ei, era foarte pornită împotriva lui, pentru felul cum se purtase cu Diana. N-ar fi trebuit să plece, s-o lase singură tocmai acum, când abia se întorsese de la Kathmandu. Ar fi fost un miracol dac-ar fi putut s-o recupereze.

Diana intră în cameră. Își pusese un șorț alb și părea să fi luat lucrurile în serios.

– Pune un șervet pe masa de pe terasă, îi spuse Cecilei.

Aceasta se conformă, deschizând un dulap rustic. Tocmai terminase când o auzi pe Diana strigând veselă:

– La masă!

Fata aduse un cotlet de vacă fript pe grătar. Se așezară amândouă la umbra copertinei care apăra terasa și mâncară cu poftă carnea pregătită, bând un vin roz bine răcit. Vinul le făcu să prindă culoare în obraji.

Cecile se simțea cât se poate de bine. Descoperirea domeniului secret al lui Jean-Claude o înseninase. Totul în această casă, peisajul care o înconjura, incita la pace, la fericire. Fericire, nu ăsta era lucrul pe care-l căuta și ea? Bineînțeles, nu putea să simtă așa ceva decât lângă Jean-Claude, dar i se părea deja că lucrurile nu mai erau la fel.

În fața ei, Diana era din ce în ce mai mult întruchiparea tatălui, de când își regăsise zâmbetul. Parcă uitase cu totul deprimarea, de când Cecile era acolo; sporovăia veselă. Femeia se gândi o clipă la Julie, pe care o lăsase la Kathmandu. Nu făcuse și ea același lucru pe care i-l reproșa lui Jean-Claude?

Clătină din cap în sens negativ. Situația era alta. Julie n-avea nici vârsta, nici fragilitatea Dianei. În plus, avea încredere deplină în Kali, și copilului îi plăcea dădaca pe mâinile căreia fusese lăsat.

Cecile nu vru să mai păstreze secretul doar pentru ea.

– Îți promit! spuse ea.

Diana o privi nelămurită șI femeia explică:

– Uite: am hotărât să te iau cu mine în Nepal. Sunt convinsă că doctorul Gurk o să-ți găsească ceva de făcut la dispensar. Acolo, este de lucru pentru toată lumea.

O expresie neîncrezătoare se întipări în primul moment pe chipul Dianei. Era clar că nu-i venea să creadă vestea bună pe care abia o auzise. O privi pe prietena ei ca să vadă dacă vorbea serios. Cecile îi răspunse cu un zâmbet. Diana înțelese atunci că nu erau vorbe în vânt, că dorința ei era pe cale să se împlinească.

– Adevărat? Pot să vin cu tine la Kathmandu? Ah! Cecile, e o veste minunată. Nici nu îndrăzneam să mai aduc vorba despre asta.

Se ridică de pe scaun și se repezi în brațele femeii, pe care bucuria fetei o impresionă cât se poate de mult.

– Doar nu credeai că te voi lăsa singură, după ce te-am găsit atât de greu. Hai, liniștește-te, o să plecăm cât de curând ca să ajungem la Julie, care ne așteaptă.

Îndepărtându-se puțin, Cecile adăugă:

– Am o rugăminte la tine.

– Sunt de acord, orice-ar fi!

– Lasă-mă să mă bucur puțin de locurile astea. Găsesc aici o tihnă pe care n-am mai întâlnit-o în altă parte.

Fu rândul Dianei să zâmbească:

– Îmi face cea mai mare plăcere.

Gazda turnă cafeaua în cești apoi, după ce puse pe masă cafetiera, începu, visătoare:

– Într-o zi, poate…

– Ce vrei să spui?

Fata ezită o clipă, apoi se aruncă în apă:

– Într-o zi, poate, aici o să fii acasă.

Capitolul 11

După cinci zile, la întoarcerea la Paris, Jean-Claude găsi apartamentul gol. Diana dispăruse. Portăreasa, doamna Irene, care urcase după el, fu aceea care-l liniști. Domnișoara Diana, explică ea, plecase împreună cu o femeie brunetă, foarte frumoasă. Înainte de a pleca, îi lăsaseră o notiță pe care o rugaseră să i-o dea de îndată ce avea să-l vadă.

Era scrisul Cecilei.

„Am luat-o pe Diana la Kathmandu, citi el. Am considerat că nu și-a revenit suficient din coșmarul prin care a trecut ca să rămână așa, singură. M-a chemat în ajutor. Are nevoie de multă prietenie și sunt gata să i-o ofer. Fii liniștit, o voi trata ca și cum ar fi fata mea.“

Jean-Claude se liniști aflând unde era Diana, dar îl întristă tonul sec al scrisorii. Prima lui reacție fu aceea de a da un telefon la Kathmandu, apoi să se grăbească să ajungă la o agenție de voiaj să rețină un loc pentru primul avion care pleca spre Nepal.

Dar se abținu. Se părea că cele două vroiau să nu plece în căutarea lor. Diana părea să se simtă foarte bine în compania Cecilei, iar aceasta manifesta un resentiment față de el.

Cu un gest obosit, puse scrisoarea pe birou, apoi scoase din sacul de voiaj o sticlă de whisky pe care o cumpărase când luase avionul de pe aeroportul Kennedy. Lecția pe care i-o serviseră fetele era prea usturătoare s-o poată digera atât de ușor. Dată fiind și oboseala de pe drum, se gândi că cel mai bine ar fi fost să-și găsească un refugiu în băutură. O să vadă pe urmă cum stau lucrurile.

Se așeză pe un fotoliu și-și turnă un pahar…

*

* *

Diana devenise foarte vioaie și, în două săptămâni, reușise să-și găsească ceva de făcut la dispensar. Ajutată de două infirmiere nepaleze, învățase câteva lucruri de bază pentru o asistentă și o ajuta pe Cecile cum putea. Gurk, binevoitor cum era, o acceptase fără nici o problemă.

Cecile era încântată să constate schimbarea ce se produsese la protejata ei. Fata apatică și deziluzionată pe care o cunoscuse, devenise activă; își descoperise o energie pe care n-o bănuise nici ea. Ajungea prima la dispensar și pleca ultima, refuzând să țină seama de sfaturile Cecilei, care încerca să-i tempereze avântul și o sfătuia să se menajeze.

Când doctorița insista prea mult, fata îi răspundea invariabil:

– Sunt atât de fericită! Mă simt utilă, pentru prima oară în viață!

Se înțelegeau de minune. Cecile era cât se poate de mulțumită că se dusese în Franța s-o caute. Era convinsă că ajunsese la timp. Uneori, simțea o oarecare remușcare față de Jean-Claude. Nu fusese cumva prea aspră cu el? Însă când se uita la Diana, pe care o vedea muncind cu entuziasm, se liniștea, convinsă că făcuse ce trebuia.

Duminica dimineaţa, o luau amândouă de mâini pe Julie şi făceau plimbări lungi prin Kathmandu, descoperind de fiecare dată alte surprize. Mai ales Diana, care nu cunoscuse decât aspectele sordide ale locurilor acestora. Fiecare asemenea excursie în oraşul milenar era o revelaţie. Oraş al contrastelor, unde de fiecare dată mai descopereai ceva, Kathmandu era mult prea bogat în vestigii pentru ca cele două franţuzoaice să-i descopere prea repede farmecele.

Lungile hoinăreli prin vechile locuri din centru le făceau fericite. Trecând prin mulţimea de oameni care le privea curioasă, dar şi cu simpatie, le plăcea să rătăcească pe străduţe, oprindu-se în faţa unui palat ascuns privirilor sau în dreptul fântânilor publice construite cu câteva secole înainte, unde se îmbulzeau oamenii să ia apă.

În decursul acestor vizite, nu erau tot timpul străine; Cecile începea să fie cunoscută în locurile din apropierea dispensarului. Pentru nepalezi, era femeia care venise de departe ca să-l ajute pe doctorul Gurk, cel care era de-a dreptul venerat. Şi nu de puţine ori, în timpul acestor plimbări, erau invitate în casele oamenilor la câte un ceai sau la dulciuri.

Viața decurgea așa, fără evenimente deosebite. Între cele două se născuse o afecțiune bazată pe stimă și Cecile își regăsise o oarecare liniște. Nu întru totul, pentru că era chinuită de lipsa veștilor despre Jean-Claude. Imediat ce ajunseseră la Kathmandu, Diana primise de la el o scrisorică, nimic mai mult, în care o felicita pentru alegerea pe care o făcuse. De atunci, nimic. Plecase din nou să facă reportaje? Preferase să rămână la Paris? Nu știa.

Cecile evita cu grijă să abordeze subiectul cu Diana și aceasta-i respecta rezerva. Acum, cele două se cunoșteau prea bine ca să mai fie nevoie de explicații. Diana avea idee despre sentimentele pe care Cecile le nutrea față de tatăl ei, dar știa foarte bine că nu putea s-o ajute deloc în problema asta.

Oare își reluase viața rătăcitoare prin lume pentru a asculta cu stetoscopul regimurile politice și să analizeze crizele? Diana știa că singurul lucru pe care-l putea face era să fie apropiată de ea, să fie prietene. Astfel, din protejată, Diana devenea - protectoare. Astăzi, rolurile se inversaseră!

O singură dată fură cât pe ce să aducă vorba despre Jean-Claude citind unul dintre articolele lui reproduse în Rising Nepal, ziarul care se publica la Kathmandu. Apoi, de comun acord, renunțaseră să facă acest lucru. Intrând după o oră în bucătărie, Diana o surprinsese totuși pe Cecile devorând jurnalul.

Într-o zi, când lucrau amândouă la dispensar, fata o întrebă pe prietena ei, astfel încât să n-o jignească:

– Duminică, ce-ar fi să mergem la Patan? Ar fi un loc de plimbare cât se poate de bun.

Cecile tresări. Patan însemna tabăra hippy unde Diana stătuse un timp în anturajul nefast al lui Eric tatuatul. Imediat căzu pe gânduri: să se fi înșelat în privința fetei? Dar se liniști privind-o pe Diana, care era cât se poate de senină.

– Cecile, îți înțeleg reacția, dar nu te teme, acum sunt stăpână pe mine. De când sunt lângă tine, medicina ta a făcut minuni. Dacă vreau astăzi să mai trec pe acolo, este tocmai pentru ca să-mi dovedesc că nu mai am de ce să mă tem. Să zicem că vreau mai degrabă să exorcizez demonii de altădată…

Cecile, încă șovăitoare, înțelese că plimbarea asta era importantă pentru Diana, că ar marca o cotitură în viața ei.

Astfel încât, duminica următoare, după ce pregătiră, ca în fiecare săptămână un coș cu mâncare, plecară cu un taxi la Patan. Trecură pe lângă locul ce era acum abandonat de când comisarul Sikh îi alungase pe locatarii nedoriți. Diana nici nu clipi, ca și cum ar fi fost cu totul detașată.

Când veni momentul să se întoarcă, Cecile era întru totul liniștită. Era sigură că fata nu va mai „recădea".

Taxiul cu care se întoarseră intră în Kathmandu, apropiindu-se de piața Basantapur. Profitând de timpul frumos, o mulțime de oameni ieșise pe străzi, ceea ce făcea anevoioasă înaintarea mașinii. Obosită de plimbare, Julie adormise pe genunchii mamei, cu degetul în gură..

Femeia văzu curând fațada cenușie a dispensarului. N-avea să mai dureze mult. Deodată, avu un șoc. Un bărbat, un european, se învârtea ca un leu în cușcă în fața ușii. De departe, recunoscu

imediat silueta. L-ar fi recunoscut dintr-o mie, atât de mult se gândise la el în ultima vreme. Dar parcă nu îndrăznea să creadă că așa era.

Bărbatul era înalt, avea părul des, închis la culoare. Era îmbrăcat cu un costum de stofă de culoare havan; avea ochii ascunși sub niște ochelari de soare. Pe măsură ce taxiul se apropia, îndoielile ei dispăreau. Da, era Jean-Claude!

Cecile se întoarse spre Diana s-o anunțe, dar înțelese că nu mai era nevoie. Fata îl văzuse și ea, și un zâmbet radios îi apăruse pe buze, ca și cum s-ar fi așteptat la această vizită.

Cecile o auzi spunând simplu:

– Știam bine c-o să vină!

Capitolul 12

În taxi, Cecile nu era nici pe departe la fel de calmă ca Diana. De când îl văzuse pe Jean-Claude pe trotuar, inima-i bătea gata să-i spargă pieptul. Într-o fracțiune de secundă, totul se dăduse peste cap. Plimbarea duminicală, până atunci cât se poate de liniștită, se termina cu o lovitură de teatru. Taxiul opri lângă trotuar. Prima ieșită, Diana se repezi spre bărbatul care-i deschise brațele. Ținând-o de mână pe Julie, Cecile, care coborâse la rândul ei, aștepta la câțiva pași distanță, respectându-le efuziunea. Nu rămase mult timp deoparte. Foarte repede, Diana se duse spre ea. Era transfigurată de bucurie.

– Vino, Cecile! Cred că vrea să-ți vorbească. Dă-mi-o mie pe Julie, mă ocup eu de ea.

O luă pe fetiță în casă. Cecile și Jean-Claude rămaseră fața în față, fără grai. După șase luni de despărțire, nu găseau cuvintele cele mai simple. Însă ochii vorbeau în locul lor.

El rupse tăcerea:

– Am venit, Cecile.

Femeia se încordă.

– Ce să faci? S-o iei pe Diana? Dacă de asta ai venit, cred că faci o greșeală. Îi este cât se poate de bine aici.

El clătină din cap în sens negativ.

– Cecile, te înșeli, am venit în aceeași măsură și pentru tine.

– Pentru mine!? Ce te face să crezi c-o să accept? Crezi într-adevăr că vreau să te ascult? Crezi că-i de ajuns să vii ca să…

– Până la urmă, ce-mi reproșezi?

Chipul femeii se închise și mai mult. În ciuda bucuriei imense care-i copleșea inima de când îl recunoscuse, nu vroia să cedeze. Ar fi fost prea ușor. Trebuia să-l facă să înțeleagă că în aceste șase luni nimic nu se schimbase, că erau prea diferiți, că nu putea să se acomodeze cu existența pe care de bună

seamă avea să i-o promită. Or, nu-și lăsase fiica singură tocmai când avea mai multă nevoie de el? Cecile nici nu se gândea să devină soția unui bărbat care să fie tot timpul plecat.

– Ce-ai făcut pentru Diana? îl întrebă.

Chipul lui Jean-Claude se crispă când constată că Cecile punea punctul pe „i".

– N-am putut să fac altfel, încercă el să se dezvinovățească. N-aveam o alternativă. Direcțiunea ziarului nu mi-a dat de ales.

Femeia se înfurie: explicația asta n-o mulțumea.

– Ar fi trebuit să lași totul pentru ea! N-ai înțeles că, într-un fel, era în pericol de moarte?

Jean-Claude lăsă capul în jos.

– Ai dreptate. Dar când ne-am întors la Paris, eram nefericit că nu erai și tu acolo. Aveam nevoie de tine. Când cei de la ziar mi-au pus cuțitul la gât, n-am știut să le spun nu, și să-i trimit la plimbare. M-am gândit că un nou reportaj m-ar face să mă gândesc la altceva, m-ar face să uit. Am făcut o greșeală.

Fără să-și dea seama, amândoi începuseră să meargă spre piața Basatapur. O luă de braț.

Trecătorii se uitau curioși la perechea de europeni cu fețele atât de sumbre.

După vreo treizeci de metri, Cecile se opri, întorcându-se spre însoțitorul ei:

– Jean-Claude, n-ar fi trebuit să vii. Diana și cu mine am început să fim fericite, să uităm de necazurile și grijile noastre. Ce speri, până la urmă? Să cad în brațele tale? Să abandonez fără să șovăiesc ceea ce am de făcut la Kathmandu ca să vin cu tine?

– M-am schimbat, Cecile.

Îl privi cu neîncredere.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu m-am întors în Nepal ca să-ți cer să mă urmezi, să te întorci în Franța. Eram sigur c-o să mă refuzi. Eu sunt cel care vine la tine. După trecerea ta ca o pală de vânt prin Paris, am luat o hotărâre cât se poate de importantă. Asta e, renunț la tot! Gata cu jurnalismul, gata cu reportajele prin toată lumea! Acum, nu mai vreau decât un singur lucru, să trăiesc împreună cu două ființe pe care le iubesc și care sunt totul pentru mine. Nu vreau să vă mai părăsesc.

De data asta, Cecile fu bulversată. Dac-ar fi fost să-l creadă, rupsese toate punțile de legătură cu o existență pe care ea refuza s-o accepte. Privirea cu care se uită la el nu mai era aceeași, era mult mai amabilă.

O prinse cu mâinile de umeri și insistă, profitând de avantajul pe care-l dobândise:

– Cecile, a venit timpul să ai încredere în mine, sunt sincer. Nu pot să trăiesc departe de tine. Când făceam reportajele din Statele Unite, am fost tentat să nu mă mai gândesc la tine, să mă cufund în muncă, încercând să te uit. Imaginea ta m-a urmărit peste tot și am înțeles că n-avea nici un rost să insist. Când m-am întors la Paris și am aflat c-ai plecat din nou la Kathmandu luând-o și pe Diana cu tine, m-am hotărât. N-a durat mai mult de cinci minute. I-am pus cruce meseriei; m-am gândi că în viață sunt și lucruri mai importante.

– Îți pare rău?

– Nu, dimpotrivă. Cu fiecare zi ce trece, îmi dau seama că am făcut o alegere bună.

Cecile fu deodată copleșită de fericire. Un zâmbet blând îi apăru pe buze, în timp ce fața i se lumina.

Bucuria interioară o transfigura. Cuvintele acestea, pe care el le șoptea cu tandrețe, nu erau ceea ce-și dorise tot timpul să audă?

– Te iubesc, Cecile. Te iubesc din prima clipă în care te-am văzut, când am venit la tine, într-o seară, și eram în căutarea Dianei care abia fugise din spital. Atunci, am înțeles că nimic nu va mai fi ca înainte. Când ai venit la mine în noaptea aceea la Pokhara…

– Taci!

O străbătu un fior la amintirea acelei nopți. Îi cerea lui Jean-Claude să tacă nu pentru că încerca remușcări pentru ceea ce făcuse, ci doar din pudoare.

El păru îngrijorat de această intervenție, dar femeia îi înțelese nedumerirea. Se apropie, se lipi de el ca să-l liniștească. O emoție de neînvins făcea să-i tremure vocea.

– Și pentru mine despărțirea a fost brutală. Mi-am reproșat de mai multe ori că am acceptat-o. Toată ființa mă împingea spre tine, dragul meu, și a fost cât pe ce să vin în fuga mare. Însă de fiecare dată m-am oprit, pentru că vroiam să fiu fidelă cuvântului dat.

– Acum, sunt aici.

Femeia se abandonă în brațele lui. Când vorbi din nou, vocea îi era gravă:

– Da, ești aici, Jean-Claude, și e bine așa. Lucrurile au revenit la normal. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Ar fi fost trist să ne ducem viețile fiecare pe făgașul lui. Poate că, în suflet, m-am gândit întotdeauna că ne vom întâlni din nou.

– Și pe urmă, este Diana…

– Diana este salvată! exclamă fericită femeia. Când o s-o vezi lucrând la dispensar alături de mine, o să-ți dai seama de transformare.

– Draga mea, însănătoșirea asta e opera ta.

– Te rog să nu-mi mulțumești. Ceea ce am făcut pentru ea și-a dovedit eficiența, dar asta s-a întâmplat în primul rând pentru că a vrut ea însăși. În primul rând, pe ea trebuie s-o feliciți.

El cuprinse în palme fața Cecilei; o sărută tandru, mai întâi pe ochi, apoi pe gura care se deschise să primească sărutul. Mult timp rămaseră așa, lipiți unul de celălalt.

Începea să fie târziu și piața Basatapur era pustie. Nu mai era decât câte un trecător întârziat, care făcea un ocol ca să le respecte intimitatea.

Deodată, Cecile se desprinse de el.

– Vino! Hai să le dăm vestea cea bună fetelor noastre! Cred că Diana o să ne dea binecuvântarea. Cât despre Julie, o să fie încântată. Vino, Jean-Claude, să nu mai așteptăm. Vreau să știe imediat cât sunt de fericită.

Cât se poate de serioasă, Cecile începu să joace de bucurie pe trotuar! El o prinse o clipă, apoi, intrând în joc, începură să valseze ca doi copii. Femeia se opri, își trecu brațul pe sub al lui Jean-Claude.

– Să mergem!

Urcară îmbrățișați scara strâmtă care ducea la apartament. Când ajunseră la ușă, înțeleseră că n-aveau să facă nici o surpriză. Cele două fete era clar că-i așteptau. Cecile era sigură că Diana îi văzuse pe fereastră și fericitul deznodământ al explicației lor pe trotuar era deja cunoscut.

Diana dispăru fără nici un cuvânt în bucătărie și când se întoarse, ținea în mână o sticlă de șampanie

pe care Cecile o păstra în frigider pentru cine știe ce mare ocazie. Fata o deschise cu pricepere, umplu cupele pe care le pusese pe masă, le întinse celor doi, apoi o ridică pe a ei.

– Pentru dragostea voastră! închină ea, bucuroasă.

Înainte de a deschide ușa să dea ochii cu Julie și Diana, Cecile fusese puțin neliniștită. Care avea să fie reacția Dianei aflând vestea? N-o să se supere de schimbarea ce avea să intervină în existența ei? Acum, când își regăsise tatăl, n-avea s-o considere o intrusă? Privind-o atent, Cecile se liniști întru totul. Veselia Dianei nu era prefăcută!

Cât despre Julie, ea îl întreba deja pe Jean-Claude dacă i-a adus bomboane!

Pentru Cecile, era o fericire desăvârșită, nu mai exista nici un obstacol. Astăzi, se terminase purgatoriul în care trăia de șase luni, de când Jean-Claude plecase la Paris luând-o cu el pe Diana. Nu mai trebuia să se păcălească singură în fiecare dimineață că totul era cât se poate de bine pe lume. Știuse tot timpul că destinul ei era să fie împreună

cu Jean-Claude, să-l iubească, să trăiască alături de el în fiecare zi, cu o sumedenie de bucurii și necazuri trecătoare.

Visul în care crezuse devenise realitate. Jean-Claude o rupsese cu viața nomadă care n-ar fi putut să le convină. Aveau să trăiască în sfârșit împreună, fericiți. Cele două familii aveau să formeze doar una, să se unească, și această perspectivă o tulbură profund.

– Mamă, de ce plângi?

Glasul gingaș al Juliei tocmai se auzise în cameră și toate privirile se îndreptară asupra femeii. Însăși Cecile nu-și dăduse seama că emoția îi înlăcrimase ochii. De o oră, sensibilitatea îi era pusă la grea încercare.

Luă o batistă din geantă, se șterse la ochi, apoi făcu un pas și le luă în brațe pe Diana și pe Julie.

– De fericire, draga mea.

Capitolul 13

– Cecile, te așteptăm!

– Vin imediat, Diana.

Răspunsese cu o voce puțin gâtuită de emoție. Femeia rămânea în fața clădirii cenușii a dispensarului în care dăduse ce avusese mai bun în ea mai mult de un an de zile. Iarna se întorsese la Kathmandu și, din capitală, se vedea din nou acoperișul lumii. Scăldați de o lumină deosebită, albăstrie, la sfârșitul acestei după-amieze, munții păreau aproape de tot.

Venise momentul să părăsească universul acesta care devenise al ei. Își îndeplinise cu succes contractul inițial, judecând după mulțimea adunată în fața mașinii doctorului Gurk. Oamenii veniseră

să-și ia rămas-bun de la doctorița care avusese grijă de ei cu atâta devotament.

„A venit timpul să plec“, își spuse în sinea ei.

Se ducea spre mașină, când Mila se precipită spre ea. Mila era un băiat de zece ani pe care-l vindecase de o cangrenă. Când maică-sa îl adusese la dispensar, îi fusese teamă că n-o să poată face mare lucru și se pregătise să-l trimită la spital, dar băiatul o privise atât de rugător, încât o convinsese să nu facă asta. Cu o îngrijire foarte atentă, reușise să-l scape de moarte.

Acum, băiatul era acolo, lipit de ea, ținând-o de fustă să n-o lase să plece. Nu se gândise c-o să-i fie atât de greu.

Se aplecă și-l sărută pe amândoi obrajii, iar el îi întinse stângaci o floare culeasă de pe marginea drumului. Fără să spună un cuvânt, ca să nu-și trădeze emoția, doctorița intră în mașină și imediat doctorul Gurk demară.

Lângă ea, Diana avea ochii scânteietori.

– Avem dreptul să plecăm? întrebă fata cu voce tare.

Cecile se întoarse spre ea.

– Sunt multe suferințe pe lume, draga mea. Putem să fim de folos acolo unde mergem. Și pe urmă, tatăl tău ne așteaptă.

Nu spusese „soțul meu“ pentru că nu se obișnuise încă. Trebuie spus că mariajul nu data decât de două săptămâni. Un preot care se afla acolo îi căsătorise și, două zile mai târziu, Jean-Claude luase avionul să plece în Europa. Plecase înainte, să pregătească locuința de la Bagnols-sur-Cèze, unde aveau să locuiască. Acum se afla la Paris. Trebuia să-i fi înmânat deja editorului său romanul pe care-l scrisese în timpul sejurului în Nepal.

În prima dimineață care urmase întoarcerii lui Jean-Claude la Kathmandu, în timp ce se pregăteau să plece amândouă la dispensarul care era foarte aproape, Cecil îl întrebase:

– Ce-o să faci toată ziua? O să te plictisești de unul singur. Du-te să te plimbi.

El făcuse un semn dezaprobator, arătându-i un geamantan verde căruia îi ridicase capacul. Cecile văzuse că era pe trei sferturi plin cu documente.

– Am de lucru… Vreau să scriu o carte la care mă gândesc de mult timp. Am călătorit suficient ca să adun amintiri și dovezi. O să mă apuc de treabă.

În fiecare zi a săptămânii, își impusese să rămână să scrie în birou, acceptând să iasă doar duminica, să meargă cu Cecile, Diana și Julie la plimbare. În câteva luni, scrisese aproape cinci sute de pagini pe care abia aștepta să le ducă unui editor cu care avea contract și care acceptase să i le publice.

Doctorul Gurk fusese corect, ca de obicei. Îi adusese aminte Cecilei că-i expira contractul și trebuia să aleagă: mai continua un an, ori se întorcea în Franța.

Adăugase, foarte repede:

– Trebuie să te întorci la tine acasă, Cecile.

– Dumneata spui asta, doctore Gurk? Să fi devenit oare o povară?

Femeia rostise cuvintele astea cu zâmbetul pe buze, dar interlocutorul îi răspunse pe un ton grav:

– Să fim serioși, Cecile, știi ce părere am despre tine și cât sunt de mulțumit de ajutorul pe care mi l-ai dat, dar mă gândesc la tine, la noua ta familie, la Julie. Trebuie să faci față unor noi responsabilități. Ele îți cer să te întorci în habitatul tău. Ai fost o misionară perfectă: acum trebuie să-ți exerciți talentele la tine acasă.

Sfatul era cât se poate de clar. Femeia înțelesese că nici el nu era încântat de schimbarea asta, dar n-avea să dea înapoi. Gurk dăduse încă o dată dovadă de înțelepcine.

Cecile se gândise la lucrurile astea, seara, când se întorsese acasă. Era drept că, pentru Julie, pentru Diana, dar și pentru Jean-Claude și pentru ea, venise timpul să se întoarcă în Franța. Anunțase timid noutatea, în timpul mesei, parcă pentru a încerca terenul. Avu surpriza să constate că nu stârnise proteste indignate, astfel încât, foarte repede, hotărârea fusese luată.

Doctorul Gurk intră cu mașina în parcarea aeroportului și încercă să-i atragă atenția portarului. N-avu nici un rost. Imediat, apărură

cinci polițiști în uniforme care luară bagajele.

– Doar nu credeați c-o să vă las să plecați fără să vă spun la revedere?

Ca de obicei, comisarul Sikh îi luase prin surprindere. Polițistul se apropie de Cecile și, luându-i mâna, i-o sărută, apoi o privi cu un pic de ironie.

– Haideți, doamnă doctor, am să vă conduc până la avion. Dați-mi pașaportul.

I-l întinse, iar comisarul i-l încredinţă lui Teng, care porni în fugă spre biroul de poliţie.

– O să vi-l aducă după ce urcaţi în avion.

Îi dădu la o parte pe vameşii care se apropiau şi deschise drumul pentru Cecile, Diana şi Julie. De-abia după ce le văzu aşezate confortabil pe locurile lor, comisarul consideră că-şi îndeplinise misiunea. Se îndepărtă discret, în timp ce Cecile îşi lua bun-rămas de la bătrânul doctor Gurk.

Amândoi erau foarte emoţionaţi. În ochii lor se citea prietenie, admiraţie, tandreţe.

– Să te binecuvânteze Cel de Sus, murmură Gurk.

Cecile nu avea să-l mai vadă niciodată. După o săptămână, murise fulgerător într-o criză cardiacă.

Capitolul 14

– Vom ateriza pe aeroportul Roissy-Charles-de-Gaule. Sunteți rugați să vă puneți centurile de siguranță și să nu fumați. Temperatura exterioară este de minus…

Pe parcursul orelor de zbor, tristețea de la plecare se atenuase, atât de fericită era Cecile că avea să-l întâlnească pe soțul ei. Cele zece zile pe care le petrecuse singură la Kathmandu i se păruseră interminabile. Atâția ani putuse să trăiască având-o aproape doar pe fetița ei, dar acum nu mai concepea viața fără bărbatul pe care-l iubea.

Până în ziua în care-l întâlnise pe Jean-Claude, nu căutase cu bună știință fericirea. Alesese să se consacre Juliei și meseriei sale, refuzând să se

gândească la singurătatea care, din când în când, o copleşea. Pe urmă apăruse Jean-Claude şi ştiuse că nimic nu va mai fi niciodată la fel. Astăzi era măritată şi Julie avea un tată.

Aruncă o privire la fata aşezată lângă ea. Diana o scosese din încurcătură şi tandreţea pe care o simţeau una faţă de cealaltă creştea în fiecare zi.

Avionul făcu un viraj larg ca să se plaseze pe direcţia pistei. În câteva minute, toate piesele din puzzle aveau să se unească pentru totdeauna. N-o să mai fie vorba de nici o despărţire. Viaţa lor avea să decurgă liniştit în locuinţa pe care o descoperise într-o dimineaţă, la capătul unui drum de pământ, şi nimic n-o va mai tulbura. După ce-şi făcuse meseria la Paris, după ce-şi calmase suferinţa în Nepal, avea să devină medic de ţară, şi perspectiva asta o făcea să se simtă cât se poate de bine.

Aterizarea mastodontului fu perfectă. Aproape nici nu se simţi contactul roţilor cu pista de aterizare. Boeingul 747 opri în faţa aerogării rezervate pentru Air France. Împingând-o pe Julie în faţă, Cecile şi Diana se contopiră cu mulţimea pasagerilor care mergeau încet spre ieşire. De departe, văzură un cap mai sus decât celelalte

printre cei care așteptau. Jean-Claude, cu un zâmbet larg întipărit pe buze, le privea cum se apropiau. Cecile vru să-i depășească pe cei din față ca să ajungă mai repede. Trebui totuși să mai aștepte câteva minute până să i se arunce în brațe.

Strâns îmbrățișați, cu ochii închiși, nimic nu mai conta pentru ei. La câțiva pași distanță, Diana și Julie așteptau răbdătoare să se apropie. Jean-Claude veni la ele și le luă pe amândouă în brațe.

– N-avem nici o clipă de pierdut! spuse el. Trebuie să ajungem la Orly ca să luăm avionul pentru Nîmes.

– Deja?

Reacția Cecilei îl puse pe gânduri. O întrebă:

– Vrei să stai câteva zile la Paris?

Femeia se gândi o clipă. În fond, n-avea nimic de făcut în capitală. Cu cât ajungeau mai repede acasă, cu atât ar fi fost mai bine. Așa că își liniști soțul:

– Ai dreptate, dragul meu, să plecăm repede.

*

*   *

Aleile casei fuseseră măturate și obloanele proaspăt vopsite. Platanii fuseseră curățați cu grijă; frunzele lor fremătau sub mistralul care se trezise dimineață, alungând norii. În șemineul imens, un butuc mare ardea, răspândind o căldură plăcută. În vaze, fuseseră puse flori.

Jean-Claude o privea pe Cecile, pândindu-i reacțiile. Avea să-i convină noul univers pe care i-l oferea? N-avea să-i pară rău după existența animată de la Paris sau activitatea debordantă de la Kathmandu?

Cecile înțelese frământările soțului. Această viață care se anunța, era exact ce-și dorea. Vroia să aibă timp și răgaz să se ocupe de el, de cele două fete care deja își ocupaseră camerele.

Se întoarse spre Jean-Claude și-l îmbrățișă.

– Sunt cât se poate de fericită.

Sfârșit